

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρσχὸν εἰς τὴν χάραν ὁμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἑσωτερικοῦ
Ἑτησίᾳ δρ. 16.—	Ἑτησίᾳ δρ. 25.—
Ἑξάμηνος > 8,50	Ἑξάμηνος > 13.—
Τρίμηνος > 4,50	Τρίμηνος > 7.—
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἑτησίᾳ, δολάρια 4	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 40 Ἑσωτερ. λεπ. 50
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου δρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος

Ἐν Ἀθήναις, 31 Ἰουλίου 1921

Ἔτος 43ον.—Ἀριθ. 35

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Καὶ μὲ ἀνήκουστες δυσκολίες, χάραξε στὴ μεμβράνη τῆς ἀκόλουθης φράσεως:

«Εἶμαι αἰχμάλωτος τῶν Ἀγγλῶν στὸ πλοῖο Τίγρη, ἀπὸ τῆς 20 Ἀπριλίου. Πάντα σὰς συλλογίζομαι καὶ θὰ ξαναγυρίσω. Μὰ ἂν ὁ Κερνὼ μπορούσε νὰ μὲ ἀνταλλάξῃ, αὐτὸ θὰ γινόταν γληγορώτερα.

Σὰς ἀγαπῶ...

Γιάννης Καρδινάκ»

Δίπλωσε τὸ χαρτί καὶ τώκρυψε στὴ ζώνη του περιμένοντας δευτέρη εὐκαιρία γιὰ νὰ τὸ βάλῃ σὲ φάκελλο, καὶ τρίτη γιὰ νὰ τὸ στείλῃ.

Γιὰ νὰ σκοτώνῃ τὸν καιρὸ του ἄρχισε νὰ μαθαίνει ἀγγλικά. Ἦταν ἡ μόνη του διασκέδαση κατὰ τοὺς ἀτέλειωτους ἐκείνους μῆνες, πού τοὺς πέρασε ἀνάμεσα σὲ θάλασσα καὶ οὐρανό. Ὁ Ἀραδὲν ἤξερε ὅπωςδὴποτε τὴ γλῶσσα αὐτή. Ἔμαθε λοιπὸν στὸ μικρὸ τοῦ φίλου ὅ,τι ἤξερε, καὶ ἐπειδὴ οἱ ἀγγλικαὶ λέξεις προφέρονται ἀλλοιῶτα ἀπ' ὅ,τι γράφονται, ὁ Γιάννης κατόρθωσε νὰ μιλάῃ ἐλεύθερα τὴν ἀγγλική, χωρὶς ὅμως νὰ μάθῃ ποτὲ καὶ νὰ τὴν γράφῃ.

Εὐχαριστήθηκε πολὺ ὅταν ἄρχισε νὰ καταλαβαίνει τὶς ὁμιλίες πού ἔκαναν οἱ ναῦτες γύρω του. Ἐνόμιζαν πὼς δὲν ἤξερε τὴ γλῶσσα τους καὶ ἔλεγαν ὅ,τι ἤθελαν μπροστά του.

Ἔτσι ἔμαθε τὴ δεύτερη μάχη τοῦ Ἀβουκίρ, μιὰ νίκη καὶ αὐτὴ τοῦ Βοναπάρτη, ἀφοῦ εἶχε ρίξῃ στὴ θάλασσα τὸν τουρκικὸ στρατό, πού ἀποβίβασε στὴν Αἴγυπτο ὁ ἀγγλικὸς στόλος. Ἐπειτα ἦλθε ἡ εἰδησιὴ τῆς θριαμβευτικῆς ἐπιστροφῆς τοῦ νικηφόρου ἀρχιστράτηγου

στὴ Γαλλίᾳ, τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1799.

Ὁ Γιάννης εἶδε ὅλο τὸν θυμὸ τοῦ σὲρ Σίδνεϋ Σμιθ, ὅταν ἄκουσε τὴν εἰδησιὴ αὐτή. Ὁ ἄγγλος ἀξιωματικὸς, πού ἦταν ἡ αἰτία νάποτύχῃ ὁ Βοναπάρτης μπρὸς στὸ πηλάτι τοῦ Τσεξζάρ, εἶχε ἐλπίζει πὼς θὰ τὸν ἐκλείνε γιὰ πολὺν καιρὸ στὴν Αἴγυπτο, καὶ λύσασθε μαθαίνοντας πὼς οἱ ἀγγλικαὶ περιπόλιες τὸν εἶχαν ἀφήσει νὰ περάσει.

Ὁ θυμὸς του θὰ ἦταν ἀκόμα πλεονεχέστερος, ἂν μπορούσε νὰ προβλέψῃ ποῖο μέλλον περιμένε τὸ νέο στρατηγὸ καὶ τὶ ρόλο ἔμελλε

νὰ παίξῃ στὴν Εὐρώπῃ τὰ ἐπόμενα χρόνια

Δύο μῆνες ἀργότερα, ὁ Ἀραδὲν ἔλεγε στὸ Γιάννη ὅ,τι εἶχε ἀκούσει τυχαῖα ἀπὸ μιὰ συνομιλία δύο ἀξιωματικῶν τοῦ Τίγρη.

Ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης εἶχε ἀνατρέψει τὸ Διευθυντήριον καὶ εἶχε πάρει στὰ χεῖρά του τὴν ἐξουσία μὲ τὸν τίτλον τοῦ Πρώτου Ὑπάτου.

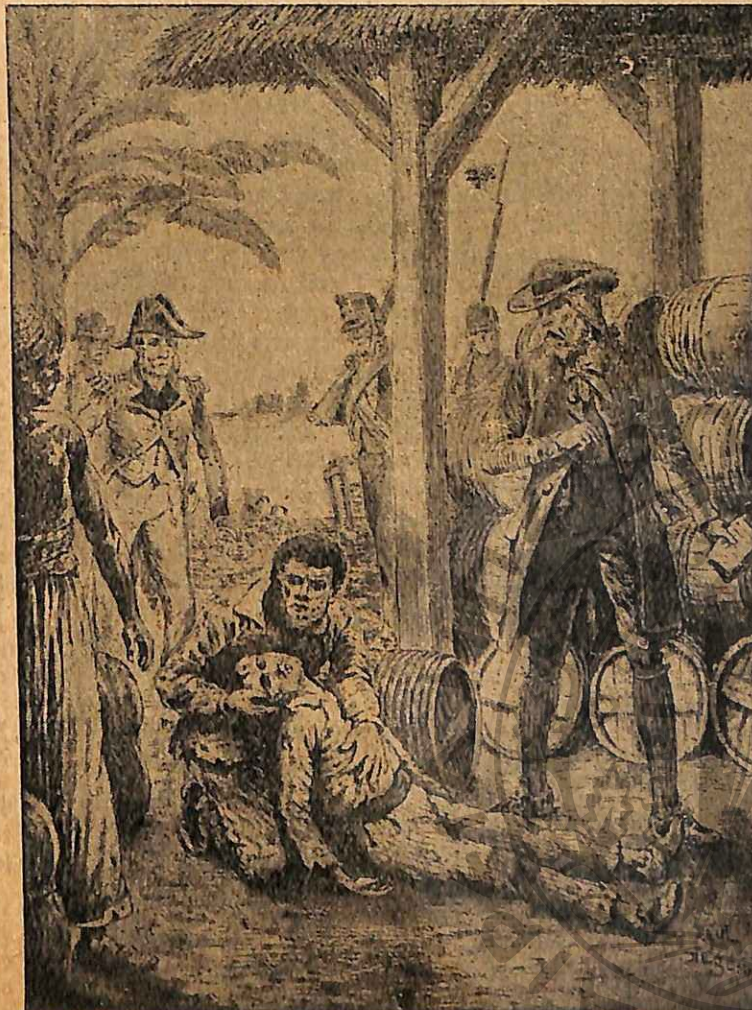
—Τί δυστυχία νὰ μὴ μπορούμε νὰ γυρίσουμε στὴ Γαλλίᾳ, εἶπε ὁ Γιάννης θλιβερά. Θὰ τοῦ πῆγαίνα τὴν τσιγαροθήκη του καὶ ἀμέσως θὰ μ' ἔκανε ἀνθυπολοχαγόν.

Γιατὶ εἶχε κταφέρει νὰ φυλάξῃ τὸ πολύτιμον ἀναμνηστικόν, χάρις στὴ ζώνη ἐκείνη πού τὴ φοροῦσε κατὰσάρκα καὶ δὲν τοῦ τὴν εἶχαν βγάλει.

Λίγο θὰ σὰς ἐνδιαφέρῃ, παιδιὰ μου, νὰ μάθετε τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν πόλεων καὶ ὅλων τῶν ἀντῶν, ἀπ' ὅπου πέρασε ὁ Γιάννης Καρδινάκ κατὰ τὴν αἰχμαλωσίαν του. Φτάνει νὰ σὰς πῶ, πὼς ἂν τὰ ταξιδία μορφώνουν τοὺς νέους, καθὼς λέγε, ὁ Γιάννης, πού ἡ νεότητά του πέρασε τόσο ἀνώμαλα, συμπλήρωσε τὶς γεωγραφικὰς του γνώσεις στὶς περιπολίες αὐτὰς μὲ τὸν Τίγρη.

Συχνὰ ξεχάστηκε μπρὸς σ' ἓνα μεγάλο χάρτη, πού κρεμόταν στὸ διαμέρισμα τῶν Δοκίμων, ὅταν τὸ πρωί, νωρίς - νωρίς, ἔπλενε τὸ πάτωμα καὶ τὶς πορτοῦλες τῶν καμινῶν. Καὶ γρήγορα, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ἀραδὲν, ἔμαθε καλὰ τὰ κυριώτερα κράτη τῆς Εὐρώπης καὶ προπάντων τὴ Μεσόγειον.

Στὸ λιμένα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου ὁ

«— Γιάννη μου!.. Γιαννάκη μου!..»

Σίδνεϋ Σμιθ ἔκανε διάφορες ραδιο-
γίες κατὰ τῆς Γαλλίας, καὶ στὸ λιμένα
τῆς Νεαπόλεως, ὅπου ὁ στόλος τοῦ Νέλ-
σων ἔμενε γιὰ νὰ υπερασπίζῃ τὴν αὐλὴ τῆς
βασιλισσας Καρολίνας, πέρασε τὸν περισ-
σότερο καιρὸ τοῦ ὁ Γιάννης. Μὰ τὰ πλοῖα
δὲν πλησίασαν ποτὲ στὴν ἀποβάθρα κι'
ἔτσι ἡ εὐκαιρία γιὰ νὰ δραπετεύσουν, ποὺ
τὴ σκεπτόταν νύχτα καὶ μέρα ὁ μικρὸς αἰ-
χμάλωτος, δὲν παρουσιάστηκε.

Τὸ ἔτος 1800 πέρασε καὶ τὸν 'Ιούλιο
ἔφτασε στὸν Τί γ ρ η, ποὺ τότε περιπο-
λοῦσε στὸ Αἰγαῖο πέλαγος, ἡ εἰδησιὴ τῆς
νίκης τοῦ Βοναπάρτη κατὰ τῶν Αὐστρι-
ακῶν, στὸ Μαρέγκο. Μὰ σχεδὸν ἀμέσως
οἱ δύο μας φίλοι ἔμαθαν καὶ τὴ δολοφονία
τοῦ Κλεμπέ, στὸ Κάιρο, ἀπὸ ἓνα φανα-
τικὸ μουσουλμάνο, ὅστερ' ἀπὸ τὴ νίκη του
στὴν 'Ηλιοῦπολι κατὰ τῶν Τούρκων.
Ἀπὸ τὴ χαρὰ ποὺ ἔδειξε τὸ ἀγγλικὸ πλῆ-
ρωμα, κατάλαβαν πὼς ἡ 'Αγγλία εἶχε
σίγουρο τὸν προσεχῆ ἀφανισμό τοῦ γαλλι-
κοῦ στρατοῦ, ποὺ βρισκόταν στὴν Αἴγυ-
πτο.

Καὶ δὲν γελιόνταν καθόλου, γιατί ὁ
Κλεμπέ ἦταν ὁ μόνος ἀξιὸς στρατηγός,
ποὺ μπορούσε νὰ διαδεχθῇ τὸ Βοναπάρτη,
στὴ χώρα ἐκεῖνη, ποὺ ἀπεῖχε ἀπὸ τὴ
Γαλλία χίλιες ὀκτωκίχρες λεῦγες. Ἐπειτα,
ὁ στρατηγὸς Μενού, ποὺ πῆρε ὅστερ' ἀπὸ
τὸν Κλεμπέ τὴ διοίκηση τοῦ στρατοῦ,
δὲν εἶχε στὸν ἴδιο βαθμὸ τὴν ἐμπιστοσύνη
τῶν στρατιωτῶν.

Ἄλλωστε εἶχε γίνει γελοῖος στὰ μάτια
τους μὲ τὸ νὰ παραδεχθῇ τὴ μουσουλμανικὴ
θρησκεία, νὰ πάρῃ γιὰ γυναῖκα του μιὰ
Ἀραπῖνα καὶ ν' ἀκολουθήσῃ ὅλα τὰ πα-
ραγγέλματα τοῦ Κορανίου. Γιατὶ οἱ πα-
λαιμαχοὶ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ στρατοῦ, ἂν καὶ
λίγο ἀθρησκοὶ μετὰ τὴν Γαλλικὴ Ἐπανά-
σταση, δὲν παραδεχόνταν ὅμως πὼς μπορεῖ
κανεὶς νὰ φέρῃ τὴ θρησκεία του καὶ νὰ γκα-
λιάξῃ ἄλλη. Αὐτὸ, παιδιά μου, θὰ πῇ
πὼς τὴν ἀρνησιθρησκεία δὲν τὴν ἐκτιμοῦν
ποῦθεν.

Εἶχε εἰκοσιδύο μῆνες ὁ Γιάννης στὸν
Τί γ ρ η, ὅταν τὸν πῆραν καὶ τὸν πῆγαν
στὸ Β ε λ λ ε ρ ο φ ὀ ν τ η, ποὺ ἐτοιμα-
ζόταν νὰ φύγῃ γιὰ τὴς Ἰνδίες.

Εὐτυχῶς ποὺ μαζὶ μ' αὐτὸν μεταφέ-
ρηκε στὸ Β ε λ λ ε ρ ο φ ὀ ν τ η κι' ὁ
Ἀραδὲν.

Στὸ πλοῖο αὐτὸ βρῆκαν ἓναν ἄλλο
γάλλο ναύτη, ποὺ εἶχε αἰχμαλωτισθῇ
στὴν Ἀλεξάνδρεια, προτοῦ παραδοθεῖ
στὰ γαλλικὰ στρατεύματα. Ἦταν Μασ-
σαλιώτης, ποὺ ὁ Γιάννης δὲν ἔμαθε ποτὲ
παρὰ τὸ μικρὸ του ὄνομα.

Τὸν ἔλεγαν Μάρκο, ἦταν στολισμέ-
νος μὲ μιὰ μαῦρη γενιάδα καὶ τραγού-
δαγε ὅλη τὴν ἡμέρα.

Συχνὰ οἱ Ἀγγλοὶ ἀξιωματικοὶ τοῦ φῶ-
ναζαν νὰ πάψῃ.

— Χα! χα! ἔκανε, δείχνοντας τὰ δόν-
τια του μέσα σ' ἓνα πλατὺ γέλιο. Τὸ τρα-

γούδι μὲν σὰς στενοχωρεῖ, ἄνθρωποι τῆς
ὀμίχλης!.. Καλὰ!

Καὶ σὲ λίγο ἀρχίζε πάλι. Ἐτσι, συχνὰ
βρισκόταν στὴ φυλακὴ. πρῶγμα ποὺ δὲν
τὸν κακοκάρδιζε.

Ἐπιασε φίλιες ἀμέσως μὲ τοὺς δύο
φίλους μας κι' ἀπὸ τότε ὁ καιρὸς τοὺς
φαίνεταν λιγότερο μακρὸς μὲ τὴς νόστιμες
φλυαρίες του. Τὸν Ἀραδὲν, ποὺ ἦταν
ἄνθρωπος λιγώλογος, τὸν παραξένευε ὁ
χαρακτήρας τοῦ Μάρκου κι' εἶχε πεῖ
στὸ Γιάννη. — Ἄν καμμιά φορὰ ἀποφα-
σίσουμε νὰ τὸ σκάσουμε, δὲν πρέπει νὰ τοῦ
ποῦμε λέξη, γιατί χωρὶς ἄλλο δὲν θὰ
κρατηθῇ νὰ μὴ τὸ φωνάξῃ.

Μὰ τὰ σχέδια τῆς φυγῆς γινόνταν
ὀλοένα πὶο ἀπραγματοποιήτα, γιατί, μ'
ὅλο ποὺ ὁ Γιάννης εἶχε μάθει νὰ κολυ-
μπᾷ χωρὶς νερό, ἀκούμενος τὸ βράδυ
στὴς κινήσεις τοῦ κολυμποῦ, κάτω στὸ
ἀμπάρι τοῦ πλοίου, μὲ τὴ διεύθυνση πάντα
τοῦ Ἀραδὲν, κι' ἀκόμα ἦταν ἑτοιμὸς νὰ
πέσῃ στὸ νερό, ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη,
γιὰ νὰ φτάσουν σὲ κανένα γαλλικὸ πλοῖο
ἢ σὲ καμμιά φιλικὴ ἀκτὴ, ἢ εὐκαιρία ὡς
τὴν ὥρα δὲν εἶχε δοθῇ.

Ὁ Β ε λ λ ε ρ ο φ ὀ ν τ η ς ἔλαβε δια-
ταγὴ νὰ πάρῃ στὴς Ἰνδίες. Πέρασε λοιπὸν
τὸν πορθμὸ τοῦ Γιβραλτάρ ἀπὸ τὰ νησιά
τοῦ Πράσινου Ἀκρωτηρίου καὶ τῆς
Ἀγίας Ἐλένης, ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι τῆς Κα-
λῆς Ἐλπίδας καὶ σταμάτησε, ὅστερ' ἀπὸ
λίγες ἡμέρες, στὴ νῆσο Μαυρίκιος. Ἦταν
τὸ καλοκαίρι τοῦ 1801 κι' ἡ ζέστη
στὸ πέρασμα τοῦ ἱσημερινοῦ ἦταν φριχτή.
Μὰ ὁ Γιάννης εἶχε συνήθει. Ἡ Αἴγυ-
πτος τὸν εἶχε μάθει νὰ ὑποφέρει τὴς τρο-
πικῆς αὐτῆς θερμοκρασίας κι' ἡ ὑγεία του
δὲν πεiráχτηκε στὸ ἐπίπονο αὐτὸ ταξίδι.

Μὰ, φτάνοντας στὴς ἀκτὲς τῆς Ἰνδι-
κῆς, ξαναβρέθηκε μπρὸς στὸν πόλεμο τῆς
Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας, γιατί, κοντὰ
στὸ Μαντράς, ὁ Β ε λ λ ε ρ ο φ ὀ ν τ η ς
ἀπάντησε μιὰ γαλλικὴ κορβέττα, ποὺ ἀ-
μέσως ἄρχισε νὰ τὴν κυνηγᾷ.

Ὁ Ἀραδὲν κι' ὁ Γιάννης Καρδιναῖκ
δοκίμασαν μιὰ δυνατὴ συγκίνηση, ὅταν ἔ-
φυγε ἡ πρώτη Ἀγγλικὴ κανονιά, διευθυ-
νόμενη στὴν τρίγωνη σημαία. Ἀλλάξαν
μιὰ ματιὰ, ποὺ ἔλεγε πολλά. Ἄν ὑπερί-
σχυε τὸ γαλλικὸ πλοῖο, ἡ νίκη ἦταν γι'
αὐτοὺς ἀπολυθεώρηση κι' ἀπὸ ἐνστικτο
ζήτησαν γύρω τους ἓνα ὀποιοδήποτε ὀ-
πλο, γιὰ νὰ μὴν μὴν ἀπολέσουν νὰ λάβουν μέρος
στὴ μάχη, ὅταν τὰ δύο πλοῖα θὰ ἔφταναν
κολλητὰ.

Μὰ εἶχαν λογαριάσει χωρὶς τὴν ἐπι-
τήρηση τῶν Ἀγγλῶν, ἐπιτήρηση πολὺ
φυσικὴ, — πρέπει νὰ τὸ παραδεχθούμε, —
ἀφοῦ οἱ δύο αἰχμάλωτοι, χωρὶς νὰ χροῦν πῇ
οὔτε λέξη, ἦταν ἀποφασισμένοι νὰ κάνουν
ὅ,τι μποροῦσαν γιὰ νὰ ἐνωθῶν μὲ τοὺς
δικούς τους καὶ νὰ πολεμήσουν μαζὶ μ'
αὐτοὺς.

Ἡ κορβέττα εἶχε ἀνοίξει ὅλα τῆς τὰ

πανιὰ κι' ἀπαντώντας ὀλοένα στὴς κανο-
νιὲς τοῦ Ἀγγλικοῦ πλοίου, ποὺ ἦταν φα-
ναρὰ ἀνώτερο ἀπ' αὐτὴ, ἔβαλε ὅλη τῆς
τὴν ταχύτητα γιὰ νὰ ξεφύγῃ καὶ νὰ πλη-
σιάζῃ στὴν ἀκτὴ, ὅπου ὁ Β ε λ λ ε ρ ο φ ὀ ν
τ η ς δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ
ἐξ κίττας τοῦ ἐκτοπισματός του.

— Ὅταν μὲ ᾄδῃς νὰ πέσω στὸ νερό,
Γιάννη, εἶπε ὁ Ἀραδὲν χαμηλόφωνα,
πέσε κι' ἐσύ ἀμέσως. Θὰ σὲ πιάσω ἐγώ.

Μὰ ὁ Γιάννης δὲν πρόφτασε ν' ἀπο-
κριθῇ. Ἐνα τραχὺ χέρι τὸν κτύπησε στὸν
ὤμο κι' ἓνας Ἀγγλος ναύτης, ἓνας γί-
γαντας μὲ ξανθὴ γενειάδα, τὸν ἔσπρωξε
πρὸς τὸ ἀμπάρι μὲ βλαστημίες.

Κι' ὥσπου νὰ γυρίσῃ νὰ δῇ οἱ τρεῖς
γάλλοι κλειστέθηκαν στὴ φυλακὴ, ποὺ τὸ
σκέπασμά της ἔπρεπε ἀμέσως καὶ τὴν ἔ-
κλεισε.

(Ἐπεται συνέχεια) **ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ**
[Κατὰ τὸ Γαλλικὸ τοῦ λοχαγοῦ Danrit]

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΣΠΙΤΙ

Ἦ' ἄρρωστο φῶς, στὸν τοῖχο,
στενὴ λουρίδα, ἀσπρίζει.
μὰ λείπει ἡ γάτα, νάρθη
στὸν ἥλιο νὰ λουστῇ,
κι' ἀπὲ, κουλουριασμένη
σφιχτὰ νὰ ρουθινίσῃ
στὸ στρωσίδι, ποὺ ἀπλώνουν
φαρδιά, γιὰ νὰ λιαστῇ.

Κι' ἀπὸ τὴν ἄδεια αὐλὴ μας
τὸ ξανθὸ λείπει ὀρνίθι,
ποὺ τὴ βροχὴ μνηοῦσε,
τὴν ἀλλαξοκαιρίᾳ,
κι' ἡ λεύκα ἡ τρεμουλιάρα
κ' ἐκεῖνη ἐλθμονήθη,
ποὺ ἔσινε τὰ γυνά της
ἐστὸν ἄνεμο κλαδί.

Τὴς νύχτες, ποὺ μᾶς δίνουν
τὴν πρώτη ἀνατριχίλα,
νωρὶς σφαλοῦσε ἡ θύρα
κι' ἀδειάζε ἡ γειτονιά,
ὅξω ὁ βορριάς ἀρποῦσε
χαρτιά, ἄχαρα καὶ φύλλα
κάτω ἀπ' τὸ κροῖο φανάρι
ποὺ ἔφεγγε ἀπ' τὴ γωνιά.

Ποῦναι ἡ γαγιά, κρυμμένη
ἐστὶ μαῦρο της μαντήλι
ποὺ ἀργόπορη ἐγυρνοῦσε
μακρὰ ἀπ' τὴν ἐκκλησιά,
νὰ ῥθῇ νὰ ξεφυλίσῃ
τὸ κρεμαστὸ καντήλι,
ποὺ ἐντυνε τὴς εἰκόνες
σὲ μιὰ ἀχνὴ θαλασσιά;

Μπρὸς τὸ κατώφλι ἡ χήνα
δὲν ἔρχεται νὰ κράξῃ,
τ' ἄχερο ἡ πουλακίδα
νὰ σκάψῃ, νὰ τινάξῃ,
κι' ὅρες νὰ κακκορίξῃ
μὲς ἐστὴν ἀπανεμιά.

Μόνον ὁ χειμῶνας πάντα
ξανόρχεται ὀλοένα
τὰ νέφη κυβερνώντας,
σταγιά, μαβιά, ἔνα-ἔνα,
κι' ὁ ἀσώπατος ἀγέρας
ποὺ κλαίει στὴν ἐρημιά.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Τ' ΑΜΟΝΟΙΑΣΤΑ ΑΔΕΛΦΙΑ

Δραματῆκι μονόπρακτο

(Συνέχεια' ἴδε σελ. 267)

ΤΑΚΗΣ, (στὸν Πέτρο): — Ἀμα τελει-
ώσουμε. Τί νὰ σοῦ κάνω; (Στὴν Κάκια)
Γιὰ, νὰ σοῦ πῶ. Σὺν πολὺ κακίᾳ δασκάλα
μοῦ εἶσαι! Λιγότερες φοβέρες, γιατί σὲ
μᾶς δὲν περνᾷν αὐτά. Μμ!

ΚΑΚΙΑ, (ἐξακολουθώντας): — «Τὸ
πρῶτο παιδί πῆρε τὸ μάτσο, ἔβαλε δύναμη,
ἔδωσε, πῆρε, μὰ τίποτα! Οἱ βέργες δὲν
ἔσπαγαν. Ἐδωσε τὸ μάτσο στὸν ἄλλον,
στὸν ἄλλον. Τίποτα. Κανεὶς δὲν μπόρεσε
νὰ σπάσῃ τὴς βέργες.»

ΤΑΚΗΣ (χροῦμενα): — Κανένα λά-
θος ὡς τώρα!

ΚΑΚΙΑ: — Ἦσυχία! (ἐξακολουθών-
τας): «Τότε ὁ μυλωνᾶς ἔλυσε τὸ μάτσο,
πῆρε...»

ΠΕΤΡΟΣ, (γράφοντας, ψιθυρίζει): — Τὸ
πῇ μὲ ὕψιλον.

ΤΑΚΗΣ: — Ὅχι, μὲ ἔψιλον-γίωτα!

ΠΕΤΡΟΣ: — Ὅχι, μὲ ὕψιλον. (Γρά-
φει στὸ τετραδίό του καλὰ-καλὰ τὸ ὕψι-
λον.)

ΤΑΚΗΣ: — Κι' ἐγὼ σοῦ λέω πὼς θέ-
λει μὲ ἔψιλον-γίωτα.

ΚΑΚΙΑ: — Ἦσυχία σὰς εἶπα! Γρά-
φετε.

ΤΑΚΗΣ, (στὴν Κάκια): — Περίμενε
λίγο: (Στὸν Πέτρο): Βάζουμε στοίχημα
πὼς θέλει μὲ ἔψιλον γίωτα;

ΠΕΤΡΟΣ: — Βάζουμε.

ΤΑΚΗΣ: — Τί;

ΠΕΤΡΟΣ: — Ὅ,τι θέλεις.

ΤΑΚΗΣ: — Αὐτὸ ποὺ θέλαμε καὶ
πρωύτερα. Μπορεῖ ἔτσι καὶ νὰ πατί-
σουμε.

ΠΕΤΡΟΣ: — Ναι, περίμενε. Ὅποιοι
κερδίσῃ καὶ τὴς δύο φορές, θὰ φάῃ τὸ βρα-
δυλὸ, τὸ αὐριανὸ καὶ τὸ μεσημεριανὸ
φροῦτο τοῦ ἀλλοῦ.

ΚΑΚΙΑ: — Ἐ! Ἀκόμα θὲ περιμένω;..

ΚΑΚΗΣ: — Νὰ μᾶς κάνῃς τὴ χάρη
καὶ νὰ μὴν εἶσαι τόσο ἀνυπόμονη. (πρὸς
τὸν Πέτρο): Ἐσύ λοιπὸν λές μὲ ὕψι-
λον κι' ἐγὼ μὲ ἔψιλον γίωτα. Θὰ δοῦμε.

Θέλεις μάλιστα νὰ δοῦμε τώρα ἀμέσως;
ΚΑΚΙΑ: — Κοίταξε, κοίταξε ἀδιαφο-
ρία γιὰ τὴν ὀρθογραφία τους!

ΠΕΤΡΟΣ: — Ναι, ναι, τώρα. Γιὰ
νὰ ἐξακολουθήσω μὲ μεγαλύτερη ὀρεξη.

ΣΚΗΝΗ VIII.

ΜΑΡΙΚΑ, (φαίνεται στὴν πόρτα): —
Χμ! Ὠραὶ ὀρθογραφία κάνουνε!

ΤΑΚΗΣ: — Πῶς! Περίμενε! (Στὴν
Κάκια) Ἐλα, λέγε μας. Μὲ τί τῶχει
τὸ βιβλίο; Μὲ ὕψιλον ἢ μὲ ἔψιλον γίωτα;

ΚΑΚΙΑ, (μὲ ἀπελπισίαν, μόνη της): —
ὦ, μὰ αὐτοὶ δὲν εἶναι στὰ καλά τους.

Στάδελφια της, θυμωμένη) Νὰ μὸς κά-
τε τὴ χάρη ν' ἀφήσετε τὰ λόγια καὶ
νὰ γράφετε. Ἐμπρός! Δὲν ἀκούω τίποτα,
νὰ τίποτα. Γράφετε! (Σκύβει στὸ βιβλίο).

ΠΕΤΡΟΣ: — Ἐε! Γιὰ νὰ σοῦ πῶ!
Ἐσύ θὰ κάνῃς τώρα ὅ,τι θέλῃς; Ἄν δὲν
μᾶς 'πῆς πρῶτα, δὲν γράφουμε. (Πετάει
στὸ τραπέζι τὸ μολύβι του. Τὸ ἴδιο κά-
νει κι' ὁ Τάκης. Κι' οἱ δύο τὴν κοιτάζουν
κατάματα.)

ΜΑΡΙΚΑ, (μὴν τῆς πάντα): — Τώρα
εἶναι ποῦ θὰ γίνῃ τὸ πανηγύρι!

ΚΑΚΙΑ, (μὲ πείσμα): — Ὅχι! τώρα
δὲν θὰ σὰς πῶ τίποτα! Νὰ δοῦμε ποια-
νοῦ θὰ περάσῃ; Θὰ γράφετε;

ΤΑΚΗΣ: — Ἄ, μᾶς παρασκόντισες!
Τὸ κατάλαβες; (Σηκώνεται). Νὰ δοῦμε
τώρα ποιανοῦ θὰ περάσῃ. (Τρέχει στὴν
Κάκια νὰ τῆς πάρῃ τὸ βιβλίο. Ἐκεῖνη
σηκώνεται, υπερασπίζεται μὲ πείσμα, πιά-
νονται χέρι-μὲ χέρι.)

ΜΑΡΙΚΑ, κάνει νὰ μπῇ στὸ δωμάτιο.
— Ἐε! Γιὰ σταθῇτε μιὰ στιγμὴ.

ΠΕΤΡΟΣ, (σηκώνεται καὶ τὴν κυνη-
γᾷ): — Ἐξ' ἀπὸ δ'ω!

ΜΑΡΙΚΑ, (ἀπέξω φωνάζει: τρέχον-
τας): — Μαμά! μαμά! Τρέχα! Πιαστήκανε!

ΠΕΤΡΟΣ, (γυρίζοντας στὸν Τάκη): —
Ἀκόμα δὲν τῆς τὸ πῆρες; Στάσου,
στάσου νὰ δῇς γιὰ πότε θὰ τῆς τὸ πάρω
ἐγώ! (Ρίχνεται κι' αὐτὸς στὸ πάλαμα.

Ἡ Κάκια ἀγωνίζεται μὲ λύσσα. Φω-
νές, ταραχὴ, πέφτουν μὲ πάταγο δύο-τρεις
καρέκλες κάτω.)

ΜΑΡΙΚΑ (ἀπόξω): — Ναι, ναι. Γιὰ τὸ
βιβλίο...

ΣΚΗΝΗ IX.

ΜΑΜΑ, (μπαίνει τρέχοντας, ἀκλου-
θουμένη ἀπὸ τὴ Μαρίκα ποὺ σταματᾷ
ὅμως στὸ κατώφλι τῆς πόρτας μὴ τολ-
μώντας νὰ προχωρήσῃ.) — Μπρέ, γιὰ στα-
θῇτε! (Τρέχει καὶ τοὺς χωρίζει.)

ΚΑΚΙΑ, (ταραδίνοντας τὸ βιβλίο στὴ
μαμά): — Τὸ βιβλίο, μαμά! (Στάδελφια
της): Στάστε, στάστε! Δὲν μπορέσατε
νὰ μοῦ τὸ πάρετε! (Σιάζεται.)

ΜΑΜΑ, (μένει λίγες στιγμὲς ἀφω-
νῇ. Σὲ λίγο): — Κοίταξε χάλια! Κοίταξε!

ΜΑΡΙΚΑ, (ἀπὸ τὴν πόρτα): — Οὐ,
ντροπές....!

ΤΑΚΗΣ, (κάνει νὰ τὴν κυνηγήσῃ.
Ἐκεῖνη φεύγει τρεχάτη).

ΜΑΜΑ, (εἰρωνικά): — Ὅσο πᾶμε καὶ
καλύτερα, βλέπω. Μπράβο σας! Καὶ σ'
ἀνώτερη. (Τὰ παιδιά στέκονται ντροπι-
ασμένα, μὲ τὰ κεφάλια κάτω. Στὴν
Κάκια) Τὴν καταόχα τοῦ πατέρα σου
τὴν ξέχασες, πάει; Γιὰ τόσο λίγο ἡ-
τανε;

ΚΑΚΙΑ: — Μὰ, μαμά....

ΜΑΜΑ: — Ἐέρω, ἔέρω. Μοῦ τᾶπε ἡ
Μαρίκα. Μὰ δὲ ντρεπόσατε νὰ μὴν μπο-
ρῇτε νὰ καθήσετε λίγο μόνοι σας ἡσυ-
χοι; Τὸ ξέρετε πὼς μεγαλώσατε πιά
καὶ δὲν σὰς συγχωροῦνται αὐτά; (Σὲ λί-
γο) Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἄλλοιως. Πρέπει
νὰ εἶμαι ὅλη τὴν ἡμέρα ἀπὸ πάνω σας,
ὥσπου νὰ ξεσυνήθιστε νὰ μαλώνετε.
(Στάδελφια) Ἐλάτε, καθήστε. Θὰ σὰς ὀ-

παγορεύω ἐγώ. (Στὴν Κάκια) Ἐσύ πῇ
γαίνει νὰ φέρῃς τὸ βιβλίο σου ἢ τὸ κέν-
τημά σου, — ὅ,τι θέλῃς, — νὰ καθίσῃς ἐδῶ.
Κοίταξε μὴν πῆς τίποτα τῆς Μαρίκας
κι' ἀκούσω πάλι φωνές. Ἐ!

[Ἡ Κάκια φεύγει. Ὁ Πέτρος κι' ὁ
Τάκης καθοῦνται στὴς θέσεις τους. Ἡ
μαμά καθέται στὴ θέση τῆς Κάκιας].

ΜΑΜΑ, (ξεφυλλίζοντας τὸ βιβλίο): — Ποῦ
εἶχατε μείνει; (Τὸ δίνει στὸν Πέτρο).

ΠΕΤΡΟΣ, (δείχνοντας μὲ τὸ δάχτυλο
στὴ σελίδα, ὅπου τοὺς ὑπαγόρευε ἡ Κά-
κια): — Ἐδῶ.

ΜΑΜΑ: — Ἐμπρός λοιπόν. Γράφετε.
«Τότε ὁ μυλωνᾶς ἔλυσε τὸ μάτσο, πῆρε
μιὰ ἀπὸ τὴς βέργες, τὴν πῖο χοντρή μᾶ-
λιστα, καὶ τὴν ἔδωσε στὸν πρῶτο τοῦ γιῶ
νὰ τὴν σπάσῃ.» (Ἀπὸ μέσα της). Κοίταξε σὲ
τί μέρος ἔτυχε νὰ μαλώσουν! Ἀπάνω στὴν
ὥρα! Ὠραὶ! Στὸ τέλος θὰ τοὺς τὰ ἐξηγή-
σω καὶ θὰ τὰ καταλάβουν καλύτερα. (Τὰ
παιδιά γράφουν ἐξακολουθεῖ). — «Ἐκεῖ-
νος τὴν πῆρε καὶ τὴν ἔσπασε, μὲ τὴ
μεγαλύτερη εὐκολία. Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ
μὲ τὸ δεύτερο καὶ μὲ τὸν τρίτο, ὡς τὸν
τελευταῖο....»

ΣΚΗΝΗ X

ΚΑΚΙΑ, (μπαίνει κρατώντας τὸ κέν-
τημά της).

ΜΑΜΑ: — Καθῆσε κι' ἄκουγε.

ΚΑΚΙΑ, (καθέται στὸ ντιβάνκι κι' ἄρ-
χίζει νὰ κεντάξῃ).

ΜΑΜΑ, (στάδελφια, ποὺ περιμένουν): —
Λοιπόν: «Τότε ὁ γέρω — μυλωνᾶς εἶπε
στοὺς γιούς του νὰ καθήσουν, καθῆσε κι'
αὐτὸς ἀνάμεσόν τους κι' ἄρχισε νὰ τοὺς
λέγῃ: «Ἐρετε γιατί σὰς τᾶκανα ὅλ' αὐτὰ
μὲ τὴς βέργες;» Τὰ παιδιά φώναξαν ὅλα
μαζὶ ὅχι. «Ἐ, ἀκούστε λοιπόν, ἐξακο-
λούθησε ὁ γέρος. Νομίζετε πὼς μὲ τὴς
βέργες ἤθελα νὰ δῶ ποῖος ἔχει τὴ με-
γαλύτερη δύναμη;» Ὅχι, παιδιά μου. Ἡ
δύναμη δὲν εἶναι τίποτα μπρὸς τὴ γνώση.»

(Ἐπεται τὸ τέλος) **ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ**

ΚΥΚΛΑΜΙΕΣ

Δέκατο Τρίτο

Ρόδον, ὁ φέριστον, ἄνθος,
Ρόδον εἶναος μέλημα.

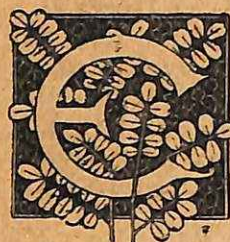
(Ἀνακρέων)

Πνίγουν τὰ ρόδα τὴν βεράντα
— Κόκκινον, λίτρινα, λευκά, —
Κι' ἀνάμεσόν τους ἡ Μιρά

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑΣ «ΑΝΘΡΩΠΟΣ»

'Αγαπητοί μου,

ΙΧΑ στενό φίλο, τον Δημήτριο Καλαποθάκη, — τον περίφημο δημοσιογράφο, τον ιδρυτή και διευθυντή του «Εμπρός», — και μολοντί τα τελευταία χρόνια δεν τον έβλεπα συχνά, τον έβλεπα όπως τον παλιό καιρό που τον έβλεπα καθμέρα. 'Ο ξαφνικός για μένα θάνατός του στο Μόναχο, μ' έθλιψε τόσο πολύ, ώστε δεν θα μπορούσα τότε να γράψω γι' αυτόν ούτε δυο άραδες. Χωρίς να το καταλάβω, πέρασε ένας μήνας. Κι' όταν προχθές ή Διάπλασι μού είπε: «δεν έγραψες ακόμα τίποτα για τον Καλαποθάκη;» την κοίταξα με απορία. Γιατί ενόμιζα πως είχα γράψει! Ναι, στο διάστημα αυτό σκεπτόμουν τόσο πολύ τον καλό μου φίλο και ζούσα με τις ανάμνησες μαζί του τόσο ζωηρά, ώστε μού φαινόταν, — τι περίεργο! — ότι αυτά όλα που περνούσαν απ' το νοῦ μου, τα έγραφα κιόλα στο χαρτί! . . . 'Αλλά γρήγορα βγήκα απ' αυτή την πλαναισθήσια. Και κάθουμαι τώρα να ξεπληρώσω το τριπλό μου χρέος, — χρέος προς την φίλια, χρέος προς την αξιοία, χρέος ακόμα προς τους νεαρούς μου αναγνώστες στη «Διάπλασι».

Όταν άρχισα το στάδιό μου, από τους πρώτους που γνώρισα ήταν κι' ο Δημήτριος Καλαποθάκης. Δίγα χρόνια μεγαλύτερός μου, αλλά νεώτερός κι' αυτός, έβγαζε από τότε μια εφημερίδα. Γρήγορα τον ξεχώρισα από τους άλλους για τη μεγάλη του έμβριθεία, τις πολλές του γνώσεις, την ευθύτητα του χαρακτήρα του και την ειλικρίνεια της φιλίας του. Το τελευταίο αυτό, σαν πιά σπάνιο, με τραβούσε 'ς αυτόν περισσότερο. 'Ο Καλαποθάκης ήταν ένας φίλος αληθινός, άδολος, άφοσιωμένος. 'Εκείνον που τον έλεγε φίλο του, τον αγαπούσε πραγματικά και, στην ανάγκη, γινόταν γι' αυτόν θυσία. Είχε ακόμα το αίσθημα της ευγνωμοσύνης στον υπέρτατο βαθμό. Την παραμικρή χάρη, το ελάχιστο καλό, σου το θυμόταν για πάντα και δεν ήσυχάζε αν δεν σου το ανταπέδιδε δεκαπλάσιο. Τελοσπάντων ήταν ένας άνθρωπος ευγενικός, ήπιος, ήπιος, χρηστός, αγαθός. Κι' αν θέλετε με μια λέξη, ήταν ένας α ν θ ρ ω π ο ς. Γι' αυτό τον ξεχώρισα γρήγορ' απ' όλους. Γι' αυτό δέθηκα μαζί του με μια φίλια, που βιάσταζε τριάντα ολόκληρα χρόνια, θερμή κι' ολόψυχη κι' ανέφελη όπως γεννήθηκε.

Τι ωραίο πράγμα που είναι ή φίλια! Αυτό έλεγα μέσα μου κάθε φορά που θυμόμουν τον Καλαποθάκη. Σας είπα πως

τα τελευταία χρόνια δεν παραβλεπόμαστε. 'Ήξερα όμως πάντα πως έχω ένα φίλο. Το ήξερε κι' εκείνος πως τον αγαπούσα, το είχε ιδεί σε πολλές περιστάσεις. Και κάθε φορά που χρειάζοταν κάτι από μένα, ήταν βέβαιος πως θα το είχε μ' ένα του νεύμα. Το ίδιο κι' εγώ. 'Α, είν' ωραίο πράγμα ή φίλια, παιδιά μου! Μόνο που δεν βρίσκονται συχνά στον κόσμο φίλοι σαν τον Καλαποθάκη.

Στο λαμπρό στάδιο του δημοσιογράφου αυτού λάμπουν όλα τα προτερήματα του νοῦ του και του χαρακτήρα του. 'Ήταν πάντα ο ανεξάρτητος, ο ειλικρινής, ο μετριοπαθής κι' ο φωτισμένος οδηγός της κοινής γνώμης. 'Ήταν ακόμα ο πολμηρός, ο νεωτεριστής, ο φιλοπρόδος, ο αληθινός επιχειρηματίας. Γι' αυτό το «Εμπρός», κι' όταν ακόμα δεν είχε την πρώτη κυκλοφορία, είχε την πρώτη υπόληψη κι' επίβολή απ' όλες τις 'Ελληνικές εφημερίδες. 'Η εφημερίδα αυτή είχε πάντα ένα πλήθος από διαλεχτούς συντάκτες, τακτικούς κι' έκτακτους, χρονογράφους, άρθρογράφους κλπ. Τακτικός του χρονογράφος π. χ. ήταν για χρόνια ο περίφημος Κονδυλάκης (Διαβάτης). Σήμερα έχει Παλαμά, Ζ. Παπαντωνίου, Δ. Χατζόπουλο. Κι' όμως ή μεγαλύτερη δύναμη και το κυριώτερο θέλγητρο του «Εμπρός» ήταν, από την αρχή του ως προχθές, το κύριο άρθρο του Καλαποθάκη. Γιατί έκτός από την πολιτική του να πούμε αξία, ήταν κι' ένα λογοτεχνικό αριστούργημα. Στην καθαρεύουσα πάντα, γιατί πολιτικοί άρθρογράφοι στη δημοτική δεν φάνηκαν ακόμα. Κι' ο Καλαποθάκης ήταν φανατικός καθαρευουσιάνος, που δεν ήθελε ούτε καν τη μικτή γλώσσα του Γαβριηλίου. 'Αλλά τί στυλίστας στην άμιγγή του καθαρεύουσα! Τι ύψος κομψό, γλαφυρό, δεινό, έντονο, αληθινά κλασσικό! Τι τάξη στην εξέλιξη των ιδεών, τι λογική στα επιχειρήματα, τι δύναμη στην έκφραση και συχνά τι χάρη και τι «χιούμορ» εντελώς προσωπικό! 'Ο Δημήτριος Καλαποθάκης ήταν ωρισμένως ένας μεγάλος δημοσιογράφος. 'Ο κόσμος τον αισθανόταν. Και πάντα ή κοινή γνώμη ήταν μαζί του.

'Αλλά εκτός από τη δημοσιογραφία, ο Καλαποθάκης εκαλλιέργησε στα νείατα του και τη λογοτεχνία, — το διήγημα, το δράμα, την κωμωδία και τη φιλολογική κριτική. Οι νεώτεροι δεν μπορούν να τα ξέρουν αυτά. Οι συνομήλικοί όμως θυμόμαστε πάντα με πόση γνώση κι' ειλικρίνεια έκρινε μια φορά ο Καλαποθάκης τα θεατρικά προπάντων έργα, — ναι, ήταν ειδικός θεατρολόγος, — τι πρωτοτυπία είχαν μερικά χιουμοριστικά διηγήματα που έδημοσίευσε κάποτε, και πόσο στάθηκαν στο θέατρο μερικά του έργα, προπάντων ή κλασσική τραγωδία «Σαπφώ», που είχε θριαμβευτική επιτυχία. Λίγοι, πραγμα-

τικώς, ήξεραν το θέατρο και τους κανόνες του σαν τον Καλαποθάκη. Δεν του ξέφευγε το παραμικρό τεχνικό λάθος. Και θυμώμαι με πόσο ενδιαφέρον άκουγόταν από τους συγγραφείς, τον καιρό εκείνο, στα διαλείμματα των πρώτων παραστάσεων, ή γνώμη του που την έλεγε και τόσο χαριτωμένα. 'Ήταν α ν θ ρ ω π ο ς.

Όταν έδωσα κι' εγώ το πρώτο μου θεατρικό έργο, — τον «Ψυχοπατέρα» στα 1895, — ο Καλαποθάκης, πριν άνοιξη ή αύλαία, ήλθε με το φιλικό του ενδιαφέρον να με ιδεί στα παρασκήνια και το πρώτο που με ρώτησε, ήταν:

— Έχεις ό π ό θ ε σ η ;

— Έχει, του είπα διστακτικά.

— Έχει ;... κοίταξε καλά, κακόμοιρε, γιατί αν δεν έχει, χάθηκες!

Εννοούσε πως δεν μπορεί ποτέ να σταθί έργο, όσες ιδέες κι' έξυπνάδες κι' αν έχει, χωρίς μια καλή και καλά έξε-λειγμένη υπόθεση, — χωρίς δηλαδή να είναι κείνο που λέμε άρ τ ι ο.

Τον είδα μετά την παράσταση και τον ρώτησα:

— Έ, είχε;

— Μμ ! έκαμε' κάτι είχε, μ' ήθελε περισσότερο δούλεμα.

Πάνε είκοσιπέντε χρόνια από τότε. Μά τον λόγο δεν τον ξεχάσα ποτέ. Και κάθε φορά που σχεδιάζω κανένα θεατρικό έργο, είναι αδύνατο να μην ιδώ με το νοῦ μπροστά μου τον Καλαποθάκη και να μην τον ρωτήσω με άγωνία: «Έχει ;... ή μή θέλη ακόμα δούλεμα ;» Και δουλεύω την υπόθεσή μου όσο καλύτερα μπορώ. . . .

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Γιατί όχι ; . .

Τη δεύτερη εβδομάδα του Γενάρη, ο Τζάκ είδε τις πυρόγες των άγρίων να βγαίνουν από το 'Ανατολικό άκρωτήρι και να διευθύνονται προς τον όρμο της Σωτηρίας. Αυτό όμως δεν έπρεπε να τον εκπλήξη καθόλου. 'Από τότε που είχε πέσει στα χέρια τους, οι άγριοι ήξεραν πως το νησί ήταν κατοικημένο. . .

Όπως κι' αν ήταν, το άργότερο σε δυο ώρες, οι πυρόγες θάφταναν στο στόμιο του ρέμματος των Τσακαλιών. Πώς θα μπορούσαν ν' αντίτάξουν σοβαρή αντίσταση, να τα βάλουν με τόσους άγρίους, καμιά έκαστη ίσως; Γιατί σίγουρα όλοι όσοι είχαν αποβιβασθή στο νησί, θα λάβαιναν μέρος στην έκστρατεία. Να καταφύγουν στο Φάλκενχόρστ, στο Βάλντεγκ, στο Πρόσπεκτ-Χίλλ, στο Τσοούκερτοπ ή στο σπιτάκι του 'Εμπερρόρτ; . . . Ναι, μά τάχα θα ήταν εκεί πιά ασφαλίσμενοι; 'Από τότε που οι άγριοι έπάτησαν το πλούσιο εκείνο

κτήμα της Γής της 'Επαγγελίας, θα τώχαν συγύρισε καλά. 'Εξπρεπε τέλος να ψάξουν να βροῦν κανένα πιά μυστικό καταφύγιο στ' άγνωστα μέρη του νησιού. Μά πάλι θα ήταν βέβαιοι πως οι άγριοι δεν ήλ το άνακάλυπταν κι' αυτό;

Γιά όλ' αυτά ο κ. Ουόλστον έπρότεινε ν' αφήσουν το Φελσενχάιμ και να πάνε στο νησάκι του Καρχαρία. Μπαίνοντας στη βάρκα πίσω από την άκρη του όρμου κι' ακολουθώντας την άκμή του Φάλκενχόρστ θα ήταν δυνατόν να φτάσουν στο νησάκι, πριν πλησιάσουν οι πυρόγες. 'Εκεί τουλάχιστο, με τα δυο κανόνια του πυροβολείου, θα μπορούσαν ν' άμυνθούν, αν οι άγριοι επιχειρούσαν απόβαση.

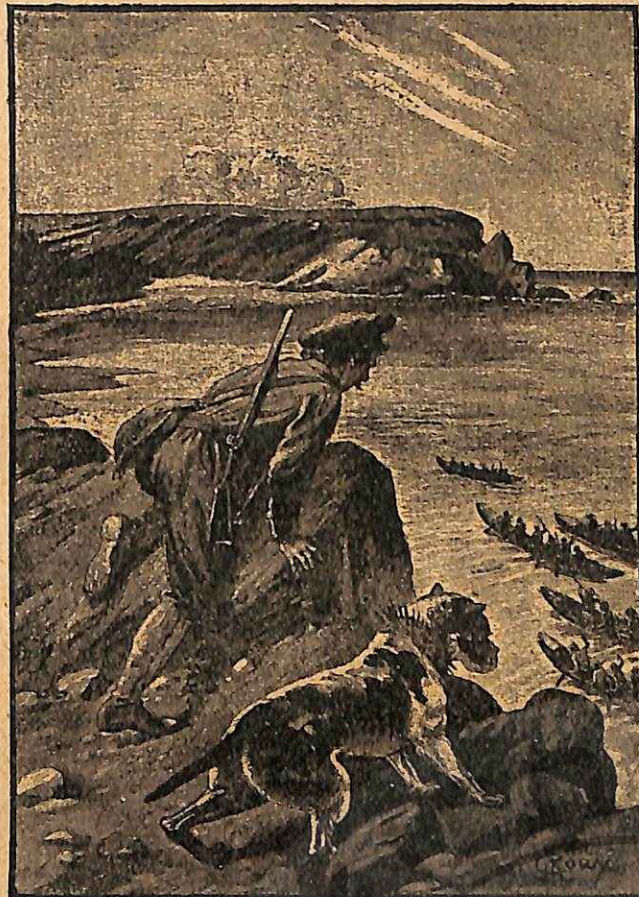
'Αλλως τε δεν είχαν καιρό να κουβαλήσουν τα πράγματά τους και τ'ανάγκατα τρόφιμα για πολυκαιρινή διαμονή ή αποθήκη όμως, έφοδιασμένη με κρεβάτια, μπορούσε να στεγάσει τις δυο οικογένειες. Κι' ακόμα, ο κ. Ζερμάττ θα φόρτωνε τη βάρκα με διάφορα πράγματα της πρώτης ανάγκης. 'Επειτα, δεν ξεχνούσαν πως το νησάκι του Καρχαρία, φυτεμένο με μαγκλιέρες, κοκκοφοίνικες κι' άλλα δένδρα, συχναζόταν από πολλές αντίλοπες, και μία κρουσταλλένια πηγή δεν θα τους άφινε ποτέ χωρίς νερό, ακόμα και στίς πιο μεγάλες ζέστες.

Όσο λοιπόν για την τροφή, δεν είχαν να φοβηθούν τίποτα για λίγους μήνες. Ποιός όμως μπορούσε να τους βεβαιώσει πως τα δυο κανόνια των τεσσάρων θ' άρκοῦσαν για ναποκρούσουν τις πυρόγες, αν έρχόνταν όλες μαζί κατά του Καρχαρία; Είνε αλήθεια πως οι άγριοι δεν ήξεραν τη δύναμη των όπλων αυτών, που οι εκπυροχοηθείσες τους θα τους σύγχυζαν πολύ, χωρίς να λογαριάζουμε τις όβιδες και τις σφαίρες, που τα δυο κανόνια κι' οι καραμπίνες δεν θα λυόνταν να ρίχουν. Κι' αν από τους έκατο κατόρθωναν ν' αποβιβασθούν στο νησάκι οι πενήντα ; . .

Η πρόταση του κ. Ουόλστον έγινε δεκτή. Δεν έπρεπε λοιπόν να χάσουν ούτε λεπτό. 'Ο Τζάκ κι' ο 'Ερνέστος πήγαν τη βάρκα στο στόμιο του ρέμματος των Τσακαλιών και τη φόρτωσαν με κάσες γεμάτες κονσέρβες, ρίζι, μανιόκα, άλευρι, όπλα και πολεμοφόδια. 'Ο κ. και ή κ. Ζερμάττ, ο κ. και ή κ. Ουόλστον, ο 'Ερνέστος κι' ή Άννα μπήκαν στη βάρκα, ενώ ο Τζάκ πήδησε στο καγιάκι του, που έτσι θα τόπερναν μαζί τους και θα μπορούσαν από το νησάκι να συγκοινωνούν με την παραλία. Τα ζώα άναγκάστηκαν να τάφήσουν στο Φελσενχάιμ, εκτός από τα

δυο σκυλιά που άκολούθησαν τους κυριους τους. Το τσακάλι, το καμηλοπούλι, ό άναγρος και άλλα ήξεραν και μόνα τους να βροῦν την τροφή τους.

'Επί τέλους ή βάρκα άφησε το στόμιο του ποταμιού, ενώ οι έχθρικές πυρόγες πέρασαν από το νησάκι της Φάλαινας. Μά δεν ήταν φόβος να την ιδούν οι άγριοι, στο μέρος εκείνο της θάλασσας, άνάμεσα στο Φελσενχάιμ και στο νησάκι του Καρχαρία.

«'Ο Τζάκ είδε τις πυρόγες. . . » (Σελ. 276, στ. α.)

Ο κ. Ουόλστον κι' ο 'Ερνέστος είχαν πάρει τα κουπιά κι' ο κ. Ζερμάττ το τιμόνι, που το διέδινε με τέτοιο τρόπο, ώστε να έπωφελήται από κάποια ρευμάτια και να προχωρή έναντίον της παλίρροιας.

Μ' όλα ταῦτα, σε διάστημα ενός μιλλιού πάλαιψαν γερά για να μη τους γυρίση ή παλίρροια πίσω στον όρμο της Σωτηρίας και τρία τέταρτα μετά την άναχώρησή της, ή βάρκα, γλυστερώντας άνάμεσα στους βράχους, άγκυροβόλησε στα πόδια ακριβώς του μικρού υψώματος του πυροβολείου.

Άμέσως ξεφόρτωσαν τις κάσες, τα όπλα και τα διάφορα άλλα πράγματα, που είχαν πάρει από το Φελσενχάιμ, και τα κουβάλησαν στην αποθήκη. 'Όσο για τον κ. Ουόλστον και τον Τζάκ, αυτοί ανέβηκαν στο ύψος του πυροβολείου και κάθισαν εκεί με τέτοιο τρόπο, ώστε να βλέπουν γύρω την παραλία του νησιού.

'Εννοείται πως ή σημαία, που κυμάτιζε

άπάνω στο πυροβολείο, κατεδόστηκε άμέσως. Μά ίσως οι άγριοι να την είχαν ιδεί, όταν οι πυρόγες τους δεν άπείχαν από το νησί περισσότερο από ένα μίλλι.

'Επρεπε λοιπόν οι άποικοι να είναι έτοιμοι για να μπορούν ν' άποκρούσουν καμιά άμεση προσβολή.

Η προσβολή αυτή δεν έγινε. 'Όταν οι πυρόγες έφτασαν μπροστά στο νησάκι, το Καρχαρία, έστρεψαν κατά το νοτιά και το ρεύμα τις δέχηγες προς στο στόμιο του ποταμιού των Τσακαλιών. Κι' άφου οι άγριοι βγήκαν στο νησί, τις έδεσαν στο λιμανάκι, που ήταν προσορμισμένη κι' ή πινάσσα.

Να ποιά ήταν ή κατάσταση. Δεκαπέντε ήμέρες τώρα οι άγριοι κατείχαν το Φελσενχάιμ και δεν φαινόταν να είχαν κάμει εκεί καμιά διαρπαγή. Δεν είχε γίνει το ίδιο με το Φάλκενχόρστ κι' ο κ. Ζερμάττ τους είδε, από το βουναλάκι του πυροβολείου, να κυνηγάνε τα ζώα, άφου πρώτα λεηλάτησαν τα δωμάτια και τις αποθήκες της αύλης.

Δεν ήταν όμως άμφιβολία, πως ή συμμορία αυτή είχε καταλάβει πως το νησάκι του Καρχαρία χρησίμευε για καταφύγιο στους άποίκους. Πολλές φορές, μισή δωδεκάδα πυρόγες πέρασαν τον όρμο της Σωτηρίας και διευθύνθηκαν προς το νησάκι. Μά μερικές σφαίρες, που τους έστειλαν ο 'Ερνέστος κι' ο Τζάκ, έρριξαν κάτω ένα ή δυο κι' έκαναν τους άλλους να φύγουν πανικόβλητοι. 'Από τη στιγμή όμως εκείνη, έπρεπε να φυλάνε μέρα και νύχτα. 'Εκείνο που έπρεπε πρό πάντων να φοβούνται και που θα ήταν δύσκολο ναποκρούσουν, ήταν καμιά νυχτερινή προσβολή.

'Αφού λοιπόν οι άγριοι τόξεραν πιά το καταφύγιό τους, ο κ. Ζερμάττ ξανάβαλε τη σημαία στην κορυφή του υψώματος, μήπως — πολύ άπίθανο, — περνούσε κανένα πλοίο μπρος από την Νέα-Ελβετία και την έβλεπε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΑ'

Το πρωί. — 'Εγκατάσεις στην αποθήκη. — 'Υστερ' από τέσσερες ήμέρες. — 'Εμψύχιση των πυρογών. — Μάταιη έλπίδα. — Νυχτερινή επίθεση. — Τα τελευταία φρούτια. — Μια ναύα από τη θάλασσα.

Οι τελευταίες ώρες της νύκτας εκείνης, — ήταν ή 24 προς την 25 του Γενάρη, — πέρασαν με συνομιλίες. Οι δυο οικογένειες είχαν τόσα να πούν και τόσα να ναπολήσουν!

Κανείς δεν θέλησε να κοιμηθή και κανείς δεν κοιμήθηκε, εκτός από το μικρό Μπέμπη.

'Εννοείται πως ως το πρωί, ή επιτήρηση στιγμή δεν έχαλαρώθηκε. 'Ο κ. Ζερμάττ κι' οι σύντροφοί του καθόνταν δίπλα στα κανόνια, που το ένα ήταν γεμισμένο με σφαίρα και το άλλο με μυδράλια.

(Έπεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΗΞΕΡΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ

Τὸν ξέρανε τὸ δρόμο. Στὴ στενωπὸ νὰ ζητήσουν δὲν πηγαίνουν μὰ ἐγὼ—ὄντας ἀνίδεος.— πλανήθηκα τὴ νύχτα στὸ δρόμο τὸν πλατύ. Κι' ἐγὼ στὰ σκότη

Δὲν εἶχα διδαχτὴ νὰ Σὲ φοβᾶμαι κι' ἦρθα ἀνύποπτος γι' αὐτὸ στῶν ποδιῶν Σου τα-
χνάρια·
καὶ οἱ σοφοὶ μὲ μάλλοσαν:
«Δὲν ἦλθες ἀπ' τὴ στενωπὸ»
μοῦ λέγανε, «νὰ φύγεις».

Μ' ἀμφιβολία καὶ μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη, γύρισα·
μὰ ἐπὶ στερεὰ τότε
μὲ κράτησες. Κι' ἔγινε
πῶς δυνατόν τὸ μάλλωμά
τους μέρα μὲ τὴν ἡμέρα.

(Ἀπ' τὸν «Τρυγητό» τοῦ Ρ. Ταγό)
Κριενοπορέτη

ΦΡΑΓΚΟΣΥΚΑ

Πέρασ' τὸ καλοκαίρι, μιά μέρα,
ἓνας φίλος μου κοῦ πρότεινε νὰ
πάμε περίπατο. Τὸ δέχθηκα καὶ
ἐξικίνησαμε. Ἀφ' οὗ περπατήσαμε
καμμιὰ ὥρα· φθάσαμε σ' ἓνα χω-
ράφι μας ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ
κοντὰ καὶ καθήσαμε νὰ ξεκουρα-
σθοῦμε. Μὰ γιὰ κακὴ μας τύχη,
μόλις καθήσαμε, βλέπουμε μιά
φραγκοσυκιά μὲ μεγάλα καὶ ὠραῖα
κοκκινοπὰ φραγκόσυκα.

—Τὶ ὠραῖα φραγκόσυκα! μοῦ
κάνει ὁ φίλος μου.
—Σ' ἀρέσουν;
—Πολύ.
—Καὶ δὲν κόβουμε;
—Μὲ τί; μὲ τὰ χέρια μας;
—Μὲ τίς σουγίες μας, καλέ!
—Χωρὶς τριχάλια! σὰν δύσ-
κολο.

—Κόβουμε καὶ μερικὰ συκό-
φυλλα νὰ μᾶς προφυλάξουν ἀπὸ
τ' ἀγκάθια.
—Καλὰ λές.

Τρέχουμε λοιπόν, κόβουμε τὰ
συκόφυλλα, ἀνοίγουμε τίς σουγίες
μας καὶ ὀρμούμε κατὰ τῆς φραγ-
κοσυκιάς. «Αἱ ἐπιθέσεις μας
ὕπηρεξαν ἀλλεπάλληλοι· ἀλλ' ὁ
ἐχθρὸς ἡμῖν γενοῦν γενναίως. Ἐπὶ
τέλους ἀποχωροῦμεν τῆς μάχης
μὲ ἀρκετὰ λάφυρα (φραγκόσυκα),
ἀλλὰ κακῶς ἔχοντες» ὅλα τὰ μέλη
τοῦ σώματος μᾶς ἦταν διάτρητα
ὑπὸ τῶν ἐχθρικών βολῶν (ἀγκά-
θιων).

—Γέμισα ἀγκάθια, λέγει ὁ
φίλος μου, δὲν ἔμεινε μέρος ποῦ
νὰ μὴ ποῦ μπηκαν καὶ μερικά.
—Κι' ἐγὼ, φίλε μου, δὲν πάω
παρακάτω· μὰ ἀς ἀποζημιωθῶμε
τοὐλάχιστον τρώγοντας τὰ φραγ-
κόσυκα.

Κι' ἀρχίσανε νὰ τὰ καθαρί-
ζουμε καὶ νὰ τρώμε. Μὰ κατὰ
τὰ χέρια μᾶς ἦσαν γεμάτα ἀγκά-
θια, ὅταν ἐπιάνουμε τὰ καθαρι-
σμένα φραγκόσυκα, ἔμεναν μερικά

πάνω σ' αὐτὰ· κι' ὅταν τὰ τρώ-
γαμε, ἀλλὰ μὲν ἔμεναν στὰ χεῖλη
μας κι' ἄλλα καθίζαν στὸν οὐρα-
νισμό μας.

—Μὲ ὑποχρέωσες μὲ τὰ φρα-
γκόσυκα, Φιλέρημε! μοῦ λέγει ὁ
φίλος μου.

—Μὰ καὶ σὺ μὲ ὑποχρέωσες
ποὺ τὰ βόηκες ὠραῖα!

—Ἀλήθεια δὰ κι' αὐτὰ τὰ φρα-
γκόσυκα, μιά ποῦ τὰκανε ὁ Θεός,
δὲν τὰκανε χωρὶς ἀγκάθια!

—Μὰ! δὲν ἔξερεις λοιπόν γιατί
τὰ φραγκόσυκα ἔχουν ἀγκάθια;

—Υπάρχει λόγος;

—Βέβαια, καὶ σπουδαίος. Ἐξέρεις
τὴν ἱστορία τοῦ ἀπηγορευμένου
δένδρου;

—Τὴν ξέρω.

—Ἡ φραγκοσυκιά λοιπὸν ἔγινε
ἐτσι γιὰ νὰ μᾶς θυμίσῃ τὸ ἀπηγο-
ρευμένον δένδρον καὶ συνεπῶς
τὸ . . . προπατορικὸν ἀμάρτημα.

—!!!!!!

Φιλέρημος

Η ΟΜΟΡΦΙΑ

Στὴν κρύφια, στὴν ἀπόμωρη,
τοῦ κήπου μας γωνιά,
ποῦχε φυτρώσει ἀθόρυβα,
κάποιο μικρὸ κορινθίον,
μὲ ὄνειρα γιὰ τῆς ζωῆς,
τὴν εὐτυχία πολλὰ,
χθές, ἡ βορρῇ τὸ σάρωσε,
στὸ βαθυδολὸ χαντάκι.

Οἱ στάλας τῆς βορρῆς; θολές,
στὰ πέταλά του ἀπάνω,
ὡς κύλαγαν, μουρμουρίζαν
τὸ θορῶν τὸν πικρὸ
τοῦ κρίνου, ποῦ ξεψύχαγε:
«Μαζύ σου θὰ πεθάνω
κρίνε, ἀφροῦ ἡ ὁμορφιά
μου ἦτανε ὡς ἐδῶ!»

Μαργερίτα

ΡΟΔΟΥ ΘΑΝΑΤΟΣ

Διάβαζα στὸ δωμάτιό μου. Ὁ
μπάτης φρέσκος καὶ μυρωδάτος
μ' ἐδρόσιζε καὶ, καθὼς ἐφυσούσε
τὴς κορυφῆς μου κι' ἀκούγα τὸς
γλάρους νὰ κράζουν χαρούμενα
στὴν τρικυμία, νόμιζα πὼς βρι-
σκομαι σὲ βάθρα μὲ πανί. Διά-
βαζα κάτι θαλασσινὰ διηγήματα
καὶ τὰ αἰσθανόμουν ἐστὶ ἀλη-
θινά....

Εἶχα σκεπάζει ὅλα τὰ χαρτιά
στὸ γραφεῖο μου, νὰ μὴ μοῦ τὰ
σκορπίσῃ ὁ ἀέρας καὶ παραξενεύ-
τηκα σὰν εἶδα νὰ κυλοῦν στὸ
πάτωμα κάτι ἀσπρα πραγματάκια.

Γύρισα νὰ ἰδῶ καὶ πετάχτηκα
στὴν πόρτα τοῦ μπαλκονιοῦ μου.
—Ἀχ! τὰ τριαντάφυλλά μου!

Πήγαίνα νὰ φέρωμέσαι τὴς τριαν-
ταφυλλίστας μου, νὰ σόσω τὰ τρι-
αντάφυλλά μου ἀπ' τὸ σκληρὸ
μάδημα τοῦ μπάτη. Μὰ ἐκεῖ στὴν
πόρτα, μιά ἐφανική σκῆψη μὲ
κράτησε ἀκίνητη: Νὰ τὰ σόσω
ἀπ' τὸ μάδημα γιὰ νὰ τὰ καταδι-
κᾶσω νὰ ξεραθῶν αὐτὸν στὸν
ἥλιο ἢ νὰ μαραθῶν σ' ἀνθογυ-

άλι; Καὶ βλέποντας τὸ δωμάτιό
μου στρωμένο μὲ ροδοπέταλα.
«τὰ καίμενα!» ψιθύρισα. Κι'
ὅμως τὰ ζήλευα! Νάμουνα τριαν-
τάφυλλο καὶ σὲ μιά ὥσπορη δύση
νὰ πέθαινα στὸ φύσημα τ' ἀέρα!

—Ὡ, τί ὄμορφος θάνατος! Ἀφῆ-
σα τὴς τριανταφυλλίες μου στὴν
θέσι τους καὶ γύρισα στὸ βιβλίο
μου.

Ἀνθος Ἐλαίας

ΜΕΓΑΛΗ ΗΜΕΡΑ

[6 'Ιουλίου 1921]

Τῆς Ἑλλάδος μεγάλη ἡμέρα,
τῆς ἀνοίγει τὸ μέλλον λαμπρό!
Ὁ γενναῖος Στρατὸς μᾶς κεῖ πέρα,
προαιώνιο νικαίει ἐχθρό.

Μὲ ψηλὰ σηκωμένο κεφάλι.
προχωρεῖ νικηφόρος· κι' ἐκεῖ
στήνει τρόπαια δόξας καὶ πάλι,
λευτερώνει πατῶντας τὴ γῆ. . .

Ἀδελφούς λευτερώνει ποῦ αἰῶνες
ἐστενάζαν βαρεῖα στὴ σκλαβιά.
χαρῶπα τραγουδοῦν ἀηδόνες
τὴ μεγάλη αὐτὴ λευτεριά. . .

Μὰ γλυκὰ κι' οἱ καμπάνες κτυ-
ποῦνε,
ἀπὸ ἄκρη σὲ ἄκρη, παντοῦ!
Καὶ στὰ στήθη χαρὰ μᾶς σκοποῦνε
γιὰ τὴ νίκη αὐτὴ τοῦ Στρατοῦ.

Τῆς Ἑλλάδος μεγάλη ἡμέρα,
τῆς ἀνοίγει τὸ μέλλον λαμπρό!
Ὁ γενναῖος Στρατὸς μᾶς κεῖ πέρα,
προαιώνιο νικαίει ἐχθρό.

Ἀφελὴς Γυμνασιόπαις

Ο ΦΟΒΗΤΣΙΑΡΗΣ

Ἐνας κωμικοῦ οὐρανόσ
εἶναι γενναῖος.Ἐνας γενναῖος οὐρανόσ
εἶναι κωμικός.

Ἦταν πρωτοχρονιὰ καὶ δώρη-
σαν τοῦ μικροῦ μου ἀδελφοῦ διά-
φορα ξύλινα ὄπλα, ἓνα ὠραῖο
τουφέκι, ἓνα θάυμαστο σπαθὶ καὶ
μιά ἀψηλὴ κἀσκα. Θιροῦσε πὼς
ἦταν ἓνας ἥρωας· ἀπειλοῦσε ὅλο
τὸν κόσμον. Καὶ δὲν φόβότανε
τίποτε.

Τότε σκέφθηκα νὰ τοῦ σκαρώσω
κάτι. Στήγῃ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν
πολυθρόνα του μιά φάκα μ' ἓνα
ποντίκι· προσκαλῶ ἐγὼ, προσκαλεῖ
κι' ἐκείνος τοὺς φίλους μᾶς νὰ
παίζουμε. Ἀρχίσε πάλι τὸ ἴδιο
τροπάρ: Πὼς μόνο ἓνα λιοντάρι
φοβάται . . . κι' ἄλλα πολλά.

Ἐκάρουν, μὲ τὸ σπαγγάκι, λῶνα
τὴ φάκα καὶ τὸ ποντίκι πέρνει
δρόμο. Ὁ λεγόμενος τότε πετὰ
τὰ . . . ὅπλα, ἀφίνει τὴς κωχί-
σεις καὶ τὸ κῶβι λάσπη φωνά-
ζοντας: «Βοήθεια! Βοήθεια! . . .

Ἐνα . . . λιοντάρι!»

Μυροβόλος Ἰωνία

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑΤΙΚΗ ΜΕΡΑ

Στὸν δλοκάθαρο οὐρανὸ
Σύννεφα πιά δὲν φαίνονται·
Τάσπερξε ἡ αὐρα ἡ ἐλαφρὴ
Πέρα κι' ἀκόμα πέρα,
Κι' ὁ ἥλιος ὁ χρυσόφωτος
Ὁ βασιλιάς τοῦ ἀπέραντου
Λάμπει μονάρχος ἀρχοντας
Στῆς ἀνοιξίης τῆς μέρας·
Σκόρπια Φύλλα

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἀγαποῦμε πάντα αὐτοὺς ποῦ
μᾶς θαυμάζουν· ἀλλὰ δὲν ἀγα-
ποῦμε πάντα αὐτοὺς ποῦ θαυμά-
ζουμε.

Ὁ τίμιος ἄνθρωπος δὲν προ-
σβάλλεται ἀπὸ τίποτα.

Προτιμοῦμε νὰ ποῦμε κακὸ γιὰ
τὸν ἐαυτὸ μας παρὰ νὰ μὴ μιλή-
σουμε καθόλου.

Ἡ ὑποκρισία εἶναι ἐλάττωμα
ποῦ ὁ κακὸς τὸ παίρνει γι' ἀρετὴ.

Μικρὰ πράγματα μᾶς παρηγο-
ροῦν, γιὰτὶ μικρὰ ἐπίσης μᾶς
θλίβουν.

Οἱ μεγάλες σκέψεις βγαίνουν
ἀπὸ τὴν καρδιά.

(Ἐξάνισμα)

Ροδοδάχτυλη Ἀγούλα

ΕΞΥΠΝΟΣ ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ

Ὅταν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος πο-
λιοκοῦσε τὴν Τύρον, εἶδε στὸν ὕ-
πνο του ἓνα Σάτυρο· φώναξε
λοιπὸν τὸν ὀνειροκρίτη του καὶ
τοῦ ἐξήγησε τὴν ἐξήγησιν τοῦ ὀ-
νείρου.

«Αὐτὸ θὰ πῇ Σάτυρος»,
εἶπεν ἐκεῖνος «δηλαδὴ δικὴ σου
εἶναι ἡ Τύρος!»

Κῦμα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ Σχολεῖο,
Ὁ Διδάσκαλος:—Γιὰ πές μας
Νίκο, τί εἶνε τὸ νερό;

Ὁ Νίκος, μὲ δισταγμό:— Τὸ
νερό . . . τὸ νερό . . . εἶνε ρευστὸ
ἄχρωμο, ποῦ . . . γίνεται μαῦρο,
ὅταν βάσουμε μέσα τὰ χέρια μας.

Ἐστῆλ ἐπὶ τοῦ Ἀγαθοῦ Διαβόλου

— Πὼς σ' ἐπίασε αὐτὴ ἡ ἐπι-
μέλεια, Βαράβα, νὰ γράφης
τόσην ὥρα; Τόσα πολλὰ σὰς
ἔβαλε νὰ γράψετε ὁ δάσκαλος;

—Ὁχι, μπαμπά, δὲ γράφω
γιὰ τὸ δάσκαλο. Ὁ μπακάλης,
ἐδῶ στὸ πλάι, μοῦ ἔταξε νὰ μὴ
δώσῃ σταφίδες, ἀντὶ τὸ πάω γραμ-
μένο χαρτί. Καὶ κοιτάζω νὰ
γράψω πολλές κόλλες, γιὰ νὰ μὴ
δώσῃ περισσότερες σταφίδες.

Ἐστῆλ ἀπὸ τὸ Διαβόλου τῆς Ἡλι-
οπόλεως

—Τὸ ξέρεις, Μπέπη, πὼς εἶσαι
ἐπιπόλειος;

—Μὰ εἶπα ἐγὼ πὼς εἰμαι . . .
ἐπὶ χωρίου;

Ἐστῆλ ἐπὶ τῆς Ἐγγυ Πόρτες

Ἐυχάριστο καλοκαίρι
σπερνοῦν οἱ ἐφοδιαζό-
μενοι μὲ λόμους τῆς
«Διαπλάσεως».

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι 28 'Ιουλίου 1921

Στερεότυπον: Δὲν ἀπαντῶ
εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποῦ
εὐκολα βρῶσκει καθέννας τὴν ἀπάν-
τησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν «Ὁδηγὸν
τοῦ Συνδρομητοῦ», ἀλλὰ τὸ δια-
βάσει προσεκτικῶς (Ἰδε νῦν. 1-3.)

Ο ΔΙΑΓΝΩΣΜΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Σὰς εἶπα προχθές, ὅτι Διαγνω-
σμός Φωτογραφίας ἐματαιώθη, ἐπειδὴ
δὲν ἔλαβαν μέρος παρὰ μόνον τέσσα-
ρες. Φυσικὰ, μὲ τόσο λίγους δὲν ἴ-
κανοὶν νὰ γίνῃ. Δὲν φθίνουσιν οὐτε γιὰ
τὰ βραβεῖα. Ὁπωσδήποτε ὅμως, αὐτοὶ
ποὺ ἐργάσθησαν γιὰ νὰ στείλουν, δι-
καίουται νὰκοῦσιν τὴν γνώμην μου
καὶ νὰ λάθουν τοῦ ἀγίστου καὶ εὐσεβῆ
τους. Τὶς καλύτερες φωτογραφίας ἔχει
ὁ Σταμ. Ι. Παπαδῆς (20 Ε). Τέ-
σσερα κομμάτια, δύο σκυλλὰ καὶ μιά
γάτα σὲ δύο πόδες. Ὁ Α. Συμεωνί-
δης, μὲ δύο «γυδοσκήματα» μὲ
μιά καμήλα καὶ μὲ τὸ γαϊδουράκι τοῦ
καλῆς - ὁ Ἀγκοῦρας, μὲ γάτες, καὶ
πάλιν καὶ μὲ γάτες, μοῦ φαίνονται ἰσο-
τιμῆς. Ἀπὸ (15 Ε) λοιπὸν εἰς ἑ-
κάστον καὶ εἰς . . . ἀντίστοιχον.

Ἐλαβα, Κερκεραϊκὴ Ἀῦρα, καὶ σὲ ευ-
χαριστῶ. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ πα-
ριστώμεν χαρὰ διάβασα γράμμα σου
στερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ. Καὶ νὰ σοῦ πῶ;
Ἐλάσας τὸ Θεὸ ποῦ δὲν ἔσφες τὸ δε-
ξί σου χέρι, παρὰ τὸ ἀριστερό. Εἰ-
ρήμῃ ποῖς τὸ ξέρει ποτε θὰ ξαναθυμώ-
σῃ νὰ μὴ γράψῃς. . . Ἄς εἶναι, πε-
ραστικὰ. Θὰ πῶ στὴ Φριδολίνην μὲ
τόσο ἐνδιαφέρον τὴν πα ἀκολοῦθῃ, σὰν
Πορτ-Σαίτς καὶ σὺ. Νὰ δῆς ποῦ
νὰ μὲ ρωτήσῃ κι' ἐκείνη: «μὰ ποῖα
εἶναι» . . .

Χιωτικὸ Τριαντάφυλλο, σοῦ εστει-
λὰ τὸ βραβεῖόν. Δὲν ἤξερα πὼς ἡ
μαζὶ θὰ σ' ἄρξιν ἀναυδῆ τὸσον καιρὸ,
ἀλλ' νὰ μὴ μπόρῃς νὰ μὴ γράψῃς! . . .
Καίρω ποῦ ἀλλήλογραφεῖς μὲ τόσας
καλὰς εἰς, Μελλοθάνατη, Τρι-
αντάφυλλο, Καμήλια, Γοργὴ Ψα-
ραπούλα κτλ. «Ἀρμενιανὰ» λένε στὴν
Κέρκυρα ἓνα εἶδος Βερυκοκιάς.

Ἡ Ἐλπίδα Φωτογράφου μοῦ γρά-
φει: «Διαβάζοντας τὸ Ζακυνθινὸ Μαν-
τηλάτην καὶ κείνα ποῦ γράφει γιὰ
τὴν τραγουδιὰ τοῦ Ραῦδου, ποῦ τα-
λάζουν μὲ τὰ Ὀμηρικὰ. Κι' ἐδῶ ἔ-
στι, τυφλὸς γὰρ ἔσθ' ὡς πέρος καὶ ζῇ
ἐν ἐλεημοσύνῃ, ψάλλοντας τοὺς πό-
δας του στὸν ἴδιο ἀκριβὸς ρυθμὸ καὶ
τὴν ἴδια βέβαια μελωδίαν. Κι' ἡ
καμὰ μου μοῦ εἶπε, πὼς ἄλλοτε ἐρ-
χόμενος, μὴ τυφλὴ γυναῖκα κι' ἔ-
λαβε ἐτσι. Ὅστε εἶναι ἡ συνέχεια
τοῦ Ὀμήρου; Γιατὶ ὅχι; Στὸ Ζα-
κυνθινὸ Μαντήλι τοῦλάχιστον ἡ ὁμοί-
οι τῶν νεώτερων ραψωδιῶν μὲ τοὺς
ἀρχαίους δείχνεται καταπληκτικὴ. Κι' ἔ-
με παντοῦ μεγάλη ἐν ὕψει τὸ μέ-

τηρμα τοῦ Ὀμήρου στίχου, ὅπως τὸ
ἔχει ἐκεῖ, ὁμοίον μὲ τοῦ σημερινοῦ δε-
καπεντασύλλοβου.

Ὁ Πληρωμένος Χρυσαστός, σ'
ἓνα ὠραῖοτατο γράμμα, μοῦ περιγράφει
τὴν χαρὰ ποῦ αἰσθάνθηκε ὅταν εἶδε τὸ
ἄλλο του ἐκείνου γράμμα δημοσιευμένο
ἀπὸ τὸν κ. Φαίδωνα. Ἀνάμεσα στάλλα,
λέει: «Πόσο καλὰ διέγνωσε ὁ κ. Φαί-
δων. Καί, ὅταν ἐπίασα νὰ σοῦ γράψω
ἐκείνο τὸ γράμμα, ἔκλεισα τὰ μ' ἔτα-
κι' ἄρξα νὰ περᾶσιν ἐμπρὸς στέλλα
μάτια τῆς ψυχῆς σκηνῆς διφορεσ, παρα-
στάσεις ἀπὸ παραμένεις ἐκδρομῆς μου.
Μαζὶ μ' αὐτές, γέμισε ἡ ψυχὴ μου
ἀπὸ τὴ συγκίνησιν ποῦ νοιώθω σὲ καθ'
ἐκδρομῇ. Καὶ τότε ἔγραψα ὅτι εἶχα
στὸ νοῦ μου καὶ στὴν καρδιά μου χω-
ρὶ τέχνη, χωρὶς κόπον. . .»

Καίρω πολὺ, Γούλιε, γιὰ τὴν ἀπο-
φασὴ σου καὶ τὴ γνῶμη σου. Καὶ τὸ
πρῶτον σου γράμμα μὲ κάνει νὰ ἐλπίζω
πολλὰ. Ναί, καὶ μὲν μᾶρσιν τὰ ψευ-
δῶνμα π. ὅτι εἶναι ἀπὸ τὴ φύσιν καὶ τὸ
λουλουδοκοσμο. Τὸ δικὸ σου μᾶλιστα
εἶναι κ' εὐκόλο, καὶ σύντομο, ἀνήκει
στὴν ἀρχαία γλῶσσα καὶ στὴ νέα.
κλίνεται εὐκόλως. Ὁ μικροὶ τέτοια
ψευδῶνμα νὰ εἶδ' ἐγὼ ὅλοι. Κι' ἔ-
νὰ γλῶσσιν ἀπὸ τὴς ἀνυπόφορες ἐκεί-
νης σαφαντοποδαροῦσι, τὴ κακίχηκα,
τὰ δυσπρόφερτα, τὰ ἄκλιτα καὶ πρὸ
πάντων τὰ παρεξηγούμενα ὡς πολιτικά.
Γιατὶ σήμερον κατήντησε νὰ παρεξηγη-
ται ἀκόμη καὶ ὁ Κλάδος Ἐλαίας. Ἀ-
κόμη καὶ ὁ Φιλελεύθερος Μακεδωνί-
Δὲν ἐπιτρέπεται, φαίνεται νὰ θυμῇ κα-
νεὶς τὴν Ἐλαία, ὡς δένδρον, ὡς ἱερὸν
τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῶν Ἀθηνῶν ἡ ὡς
ἐμβλημα τῆς Εἰρήνης. Ὅθ' ὁρωρῇ.
Πουναρικός! Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐνθυ-
μηθῇ κανεὶς τὴν πατρίδα του, ἂν εἶναι
ἡ Μακεδονία, καὶ τὴν Ἐλευθερίαν ἂν
τὴν ἀγαπᾷ. Ὅθ' θεωρηθῇ . . . Βενι-
ζελικός!

Ὅταν ἔλῃς κ' ἰσὶς καὶ ἀγάπῃ στὴ θά-
λασσα, Πυρολομπίς, ὅταν σὲ τραβᾷ
μὲ τόση δύναμη, ὥστε νὰ εἶναι τὸνεῖο
σου, τὶ ἄλλο μπορεῖς νὰ γίνῃς παρὰ
πλοίαρχος; Σπουδάστε λοιπὸν μὲ τὴν
εὐχὴ μου, ἂν ἐνοεῖται εἶναι σύμφωνοι
κι' οἱ δικοὶ σου. Ἐλαβα ευχαριστῶ.

Ἀργολοῦλο, σοῦ ευχαριστῶ γιὰ τὸ
ξεσπᾶνμα καὶ καλῶς νὰ ἔβλεπες, σὲ πε-
ριέχοντο. Ὅσο ἐβλεπες στοίχημα μὲ τὴν
ἐαυτὸ σου, ὅτι σὲ κάθε σου γράμμα θὰ
ἔχῃς κι' ἀπὸ ἓνα ξεσπᾶνμα; Σοῦ ευχα-
ριστῶ καὶ τὸ κεφάλισμα. Ἀλλὰ σιγὰ μὴ
τάκουσον οἱ ἄλλοι, γιατί θὰ ἰδῇς νὰ
μὴ μὴ γράφουν κι' αὐτοί, παρὰ ὅτι
ἔχουν νὰ μὴ συστήσουν ἓνα συν-
δρομητὴ. Καὶ εἶδα δὲν ἔχουν ὅλοι τὴ
δεξιά σου ἰκανότητα στὸ ξεσπᾶνμα.

Σιωπὴ λοιπὸν, μεταξύ μας. . .

Ἀν ἐκκρίθῃ τὸ κομμάτι σου, Ὅρωνα
δὲν μπόρῃς νὰ σοῦ πῶ ἀκόμη. Ὅθ' ἰ-
δῇς. Ὁπωσδήποτε μπορεῖς νὰ ἐξ' κοῦ-
σῃς νὰ μὴ στέλλῃς. «Μεταφράσας»
ἐνοῦμεν τὴν πίστη, τὴν σχεδὸν κατὰ
λέξιν. «Παραφράσας» ἐνοῦμεν τὴν ἐλευ-
θερίαν, ὅταν δηλαδὴ δὲν ἀκολουθῇ κανεὶς
τὸ κείμενον τόσο πιστὰ, παρ' ἄλλαις
τῇ συντάξει, παραλείπει καμμιὰ παρεμ-
πίπτουσα φράση προσθέτει καμμιὰ ἄλλη
κ.τ.λ. «Διασκευῇ» ἐνοῦμεν ὅταν παίρνῃ
κανεὶς μόνο τὴν ἐννοίαν, τὴν ἰδέαν ἐνός
κομματιοῦ καὶ τὸ γράφει μὲ ἄλλο τρόπο,
δικὸ του. Π. γ. ἓνα διήγημα γιὰ με-
γάλους τὸ διασκευάζει κανεὶς γιὰ παιδιὰ·
ἓνα ὑποσώφισμα τὸ κάνει δράμα ἢ κω-
μῶδιον κ.τ.λ.

Μ' αὐτὴ τὴ σερὰ διαβάσει τὸ φύλλο
μου ἡ Γλυ

(ΔΜ). Σκοπελίτικη Τσουνίδα, κ.
(ΚΚ).
Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: Δε-
σποινίς Δέν. κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μ.Μ. επιθυμούν να ανταλλάξουν:
—ή 'Ηλέκτρα με Βεατρίκη, Σατα-
ναν, Νείλον.—ό 'Ελευθερωτής τ.
Πατρίδος με Λακωνότ. Νεότ.—'Α-
ούαν, 'Αφροκίαν.—ό 'Αεροναύτης με
Ποιγκ. τ. Ουάλ., Μαριαρ. Βασιληά,
Γυνόν του Ψηλορ.—'Αλλιέ, 'Ισάρο.—
'Αετόπουλο, Βασιλίδι, 'Αφροκίαν
—ή Κατεργαρ. με 'Αφ. Καστανού-
λαν, Ξενίτη, Ναυτάκι, Σκανδαλί-
σαν.—τό 'Ινδαλμα της Τριπόλεως
με Κου. Λουλουδ., Ρεμφ. Ψυχής,
'Ισμήνη, Μελλοθάνατη.—ή Δοξα-
σμένη 'Ελλάς με Γυνόν τ. Ψηλορ.,
Μακεδ. 'Ιδεωδ. 'Ισάρο Γλυκ. 'Ελ-
λάδα, 'Ελλησποντ.—ό 'Ιωνικός Ου-
ρανός με Γυνό τ. Ψηλορ., Δδα Ου-
ανότ.—Δδα Φοξέτρο, Ροδόδακ.
Αύγ., Μικρ. Τζόκευ, Τσελ. Χορσέντ,
Παοβάτ., Σώρα Λεζίν, Πειρ.
Διαβολ.—ό Αντρω ής των 'Αλυτρώ-
των με Ποιγκ. τ. Δολλαρ., Κυρά
Φουο., Σερ Ραβεγγάρ, 'Αγοροκόρ,
Κατεργαρούλα, 'Αφροκίαν, 'Αετιδέα,
Ντολορές.—ό Πρόσκοπος Μακεδο-
νίας με 'Αφ. Καστανούλ., Λουλ. τ.
Καρδ., Κόρ. τ. Αιθέρ., Φουκαράν,
Μαριζελίνα, Ζηλιάρα, Μυρέλλα,
Περουζέ.

'Η Διάπλασις ασπάζεται τούς ο-
λους της: Κύμα του 'Ελλησπόντου
(ευχαριστώ πολύ για το ξεπάγωμα).
Γιούντεξ (ανταλλαγή καρτών δια του
γραφείου μου δεν γίνεται) Αύραν (βί-
α έληφθησαν, μην ανησυχής) 'Αλ.
Δ. 'Αργυρίον (ναί, μπορείς να βί-
ζης όσες λέξεις βρίσκεις πως τ. ιριά-
ζουν) Δοξασμένον Τσολιάν (ερα-
στικά' έ, έν πιστεύω πάλι να είναι
τόσο τοσορό πρόγραμμα ένα καθαρίσιολ)
'Ερνάνη (διδόλου δεν περιφρόνησα τό
πρώτο σου γράμμα: όπως δεν περιφρονώ
καί τοούτο' αλλά τ. έπιασα όταν ό
χώρος είχ' εξαπληθύν' για τί ποιήμα
του Χάινε μου λέξ.) Δορέτταν (μ'
έ δουσίλας τό γράμμα σου'κι' ό κ.Ε.
σ' ευχαριστεί πολύ για όσα γ. άφεις'
ναί, όταν τά κομματια είναι μικρά,
μπορεί να γραφούν και δυό, και τρία
μαζί: 'ς ένα χορτί') 'Απέραντον
Γαλήνη (έχει καλώς) Εδζονάκι
(κα ή διασκέδασι) Μαιήρη Ζ. (δέν
είναι βία, όταν θά έλθης) 'Ιανόν
(μου άρεσε τό γράμμα σου' ναί, την Α'
Περίοδον, καθε τόμος ήτο μια έκμη-
νία) 'Αναστ. Ι. Δόντην (βυσσυγός,
γι' αυτό πού μου εγραψες, δέν είμαι
εις θέσιν να ένεργήσω) Ξενιτεμένη
Κορριανοπούλαν (δέν έξεύδη ακόμη'
υπομνή κι' όλα θά διορθωθούν)
Γεωργ. Δ. 'Ελευθερ. (μπορείς και
μαλιστα σ' ευχαριστώ πολύ) Νύσην
'Ανον, Κατεργαρούλαν, Νέον Βολ-
ταίρον κτλ. κτλ.

Β. Γκλόβανον, 'Αγκύλι, Εύ'ον
'Απελκίτηρον (έλαβα ευχαριστώ).
'Αόρατον, Αιμυλίαν Χώβ, Λευκήν
Μαργαρίταν, Μικρόν Τζόκευ, Χου-
σόν Αίωνα, Πονεμένο Χαμόγελο,
'Ινδαλμα της Τριπόλεως, Πυγολαμ-
πίδα (εστειλά.)

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά
την 26ην 'Ιουλίου, θάπανήσω εις τό
προσέχες.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879—1893)
άπό τούς έκδοθέντας 24 τόμους
υπάρχουν ακόμη μόνον οι έ-
ξής όκτώ: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος,
18ος, 19ος, 20ος, και 21ος. 'Ε-
καστος τόμος δαρχ. 5, ταχυδρο-
μικός δέ άποσταλλόμενος δαρχ.
5,30 δια τό 'Εσωτερικόν και
δρ. 6,20 δια τό 'Εξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894—1920)
υπάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τό-
μοι, 27 έν όλω.—'Εκαστος τόμος
άρχαρος δρ. 16 και ραμμένος δρ.
18. Ταχυδρομική τέλη έκαστου
τόμου προσθετέα εις τās άνω τι-
μάς: Δια τό 'Εσωτερικόν λεπτά
50 ό άρχαρος και δρ. 1.50 ό ραμ-
μένος, δια δέ τό 'Εξωτερικόν δρ.
3.— είτε άρχαρος είτε ραμμένος

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια του 196ου Διαγωνισμού λύ-
σεων. Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 24ης
Σεπτεμβρίου άλλα και πέραν της προθε-
σμίας ταύτης έφ' όσον δέν θά έχουν
άκμή δημοσιευθή, όπως και των προη-
γουμένων φυλλαδίων.

516 Λογοπαίικος Συλλαβό- γριφο

Νί και 'Αλφα συνενώνεις
Και άμέσως φανερώνεις
Της Ευρώπης πόλιν μία,
Στη μεσημβρινή Γαλλία.

'Εστάλη υπό του Βασιλέως τ. Γέλωτος
517. Μεταγραμματ. μετά τοιγογρί-
φον

'Από φυτό ή άέριο
'Ενα του γ. άμμ' αλλάζω,
Τόν τόνο του ανεβάζω
Και ζών επικίνδυνο
Ευδής παρουσιάζω.

'Εστάλη υπό της Δοξασμ. 'Ελλάδος
518. Αναγραμματισμός

'Όπως είμαι άν' μ' άφήσης,
εις τόν πόλεμο πηγαίνω.

'Αν λιγάκι με κινήσης,
Κάθομαι έδώ πού μένω.

'Εστάλη από τό Παιδί τ. Μέλλοντος
519. Αίνιγμα Δημόδες

Κολυκίτη έφάτρυπο
Κάθε τύπια κι' όνομα.

'Εστάλη υπό 'Αμαλ. Τσιμικάλη
520. Τρίαινα

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

χών συμφώνων, πάντοτε τών αύτών,
να σχηματίζουν, με-ά ή άνευ άνα-
γραμματοισμού, άλλα τόσαι λέξει:
Σώμα, 'Απς, νέος, νόμος, άμην.

'Εστάλη υπό του Ρένου
527. Ποικίλη 'Ακροστιχίς

Τό πρώτο γράμμα της πρώτης τών
κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τό δεύτερον
της δευτέρας, τό τρίτον της τρίτης και
ούτω καθεξής, άποτελούν νομοθέτην

1, Π ταμύ: της Ρωσσίας. 2, Πρω-
τεύουσα 'Ελλ. νήσου. 3, 'Οπωρικόν.
4, Νόσος. 5, Μοίρα. 6, Πόλις της
Ν. 'Ελλάδος.

'Εστάλη υπό του 'Ελληνος Στρατιώτου
528. 'Ελλισοσύμφωνον

ειρη—ειρη—ιασο
'Εστάλη υπό του 'Ασπρ. υ. Γάτου
529. Γρίφος

τοπ 6 τοπ 2
ει τοπ 6 τοπ 2

'Εστάλη από τό Κύμα

Διά τούς Γαλλουαθεΐς
530. Mots carrés.

**** =Adverbe de temps
**** =Antiseptique

**** =Lieu des délices.
**** =Partie du harnais.

'Εστάλη υπό του 'Αρεως
531. Sans voyelles

Prr—q—rl—n—mss—ps—mss
'Εστάλη υπό του 'Ελευθ. τ. Πατρίδος

532. Sans voyelles

533. Sans voyelles

534. Sans voyelles

535. Sans voyelles

536. Sans voyelles

537. Sans voyelles

538. Sans voyelles

539. Sans voyelles

540. Sans voyelles

541. Sans voyelles

542. Sans voyelles

543. Sans voyelles

544. Sans voyelles

545. Sans voyelles

546. Sans voyelles

547. Sans voyelles

548. Sans voyelles

549. Sans voyelles

550. Sans voyelles

551. Sans voyelles

552. Sans voyelles

553. Sans voyelles

554. Sans voyelles

555. Sans voyelles

556. Sans voyelles

557. Sans voyelles

558. Sans voyelles

559. Sans voyelles

560. Sans voyelles

(ΚΑ'—362)

Α' ΔΙΑΓΩΝ. «ΠΥΓΟΛΑΜΠΙΔΟΣ»

Προκηρύσσω Διαγωνισμόν καλλιτεχνι-
κών κάρτ-ποστάλ. Τό καλλίτερον
βραβεύθησεται. Βραβεύειν τό «Όμμα του
φθόνου». Πρ. θεσμία μέχρι τέλους Αυγού-
στου. Στείλατε. Δ/σις: 'Ιωάννην Χα-
τζηδημητρίου, π. γ. Μυτιλήνην

(ΚΑ.—363)

Αποχωρών της «Δημοκρατίας» γίνο-
μαι μέλος του «Κόσμου της Δι-
κασίας». ΜΑΤΩΜΕΝΗ ΠΟΡΦΥΡΑ

(ΚΑ'—364)

Μη χαιρέτιζεις... 'Αγγελε 'Εξολο-
θρευτή (ουκ έξολοθρεύομαι γάρ.)
Στό μεθεπόμενο τή συζητάμε...

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ

(ΚΑ'—365)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Προκηρύσσωμεν Διαγωνισμό. Φωτογρα-
φίας. Θέμα κατ' έκλογήν. Βραβεύον
βιβλίον. Στείλατε μέχρι τέλους Σεπτεμ-
βρίου. Γεώγιον Ξανθοπουλίδην, 'Αθή-
νας, Πατήσια

Κολομπίνα, 'Ασπρος Γάτος

(ΚΑ'—366)

Ανταλλάσσω γρα' ματόσημα' Δ/σις:
Λουκιανόν Βασιλείην, Καρλόδακ.
Σάμου.—Σαμιώτικο 'Αερογιάλι

(ΚΑ'—367)

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ

Τετραδίου έστειλά. Περιμένω άνυπό-
μονα ένα δικό σου. Συγγνώμην για άρ-
γοπορία.

ΠΡΩΗΝ ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

(ΚΑ'—368)

Ούγγιστά, θερμός σ' ευχαριστώ για
τις καλλιτεχνικές κάρτες, σου.

Δάτρις του 'Απειρόν

(ΚΑ.—369)

Λαο σαικό Γαϊδουράγκαθο, διατί
σιωπάς; Έτσι κάνουν στη Λάρισα.

Δάτρις του 'Απειρόν

(ΚΑ.—372)

«ΔΙΑΠΛΑΣΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ»

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

Προκηρύσσει τόνΓ' Διαγωνισμό Ποι-
ήματος. Θέμα οιονδήποτε. Πεθε-
σία 30 Αυγούστου. Βραβεύ «Στρο-
φές Μορέας».

(ΚΑ.—371)

Ισάρο, 'Αφροκίαν, Γλυκειά 'Ελ-
λάς, στις άγγελίες σας δέν είναι δυ-
νατόν να σπληνχθώ άπαντησή μου

'Αχιδογέννητος

(ΚΑ.—348)

ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

«ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΚΕΚΥΡΑΣ»

Πρόεδρος: ΚΟΦΤΕΡΟ ΣΠΑΘΙ

'Αντιπρόεδρος: Λουλουδί τ. Καρδιάς

Γεν. Γραμματέας: Σπουργίτης

Γραμματέας: Κορριανοπούλο

Ταμίας: Α. Μπονάτη

ΜΕΛΗ: Τρελούλα.

Κοφτερό Σπαθί

(ΚΑ.—373)

Προσχωρώ στη Δοξασμένη «Δημο-
κρατία». Ψαγές τ. 'Ιολανδίας

(ΚΑ.—374)

Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜ. Μ. ΜΥΣΤΙΚΩΝ

ΒΡΑΒΕΙΟ «ΦΟΙΤΗΤΑΙ». Προ-
θεσμία δίμηνη. ΦΡΙΑΔΟΛΙΝΗ,
ΜΑΛΒΙΝΑ, ΑΓΡΙΜΙ, θά είμαι εύ-
τυχής εάν λάβετε μέρος. Δ/σις
ΚΩΝ. Γ. ΝΤΟΥΡΟΝ, Τρίπολιν.

ΜΑΓΕΙΑ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

(ΚΑ.—375)

ΑΜΠΡΕ ΡΙΖΩΤΗ και κομπα

Νία! Σπεύσατε να υποταχθήςτε
στην «ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΑΥΤΟΚΡΑ-
ΤΟΡΙΑΝ», άλλως θά σās κηρύξω-
μεν πόλεμον

ΕΛΛΗΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ